

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta paplašinātā sastāvā)
2005. gada 11. maijā *

Apvienotās lietas T-111/01 un T-133/01

Saxonia Edelmetalle GmbH, Haslbrikā [*Haslbrücke*] (Vācija), ko pārstāv
P. fon Voitke [*P. von Woedtke*], advokāts,

prasītāja lietā T-111/01,

un

J. Riedemann, sabiedrības **ZEMAG GmbH** administrators, Ceicā [*Zeitz*] (Vācija),
ko pārstāv U. Vālhauss [*U. Vahlhaus*], *avocat*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītājs lietā T-133/01,

* Tiesvedības valoda — vācu.

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv F. Kreišics [*V. Kreuzschitz*] un V. di Buči [*V. Di Bucci*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 2001. gada 28. marta Lēmumu Nr. 2001/673/EK par Vācijas piešķirto valsts atbalstu *EFBE Verwaltungs GmbH & Co. Management KG*, pašlaik — *Lintra Beteiligungsholding GmbH*, ar sabiedrībām *Zeitzer Maschinen, Anlagen Geräte GmbH*, *LandTechnik Schlüter GmbH*, *ILKA MAFA Kältetechnik GmbH*, *SKL Motoren- und Systembautechnik GmbH*, *SKL Spezialapparatebau GmbH*, *Magdeburger Eisengießerei GmbH*, *Saxonia Edelmetalle GmbH* un *Gothaer Fahrzeugwerk GmbH* (OV L 236, 3. lpp.).

**EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA** (pirmā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs B. Vesterdorfs [*B. Vesterdorf*], tiesneši M. Jēgers [*M. Jaeger*], P. Mengoci [*P. Mengozzi*], M. E. Martinša Ribeiru [*M. E. Martins Ribeiro*] un M. F. Deuss [*M. F. Dehousse*],

sekretāre D. Kristensena [*D. Christensen*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 29. jūnijā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

- 1 EKL 87. panta 1. punktā noteikts:

“Ja vien šis Līgums neparedz ko citu, ar kopējo tirgu nav saderīgs nekāds atbalsts, ko piešķir dalībvalstis vai ko jebkādā citā veidā piešķir no valsts līdzekļiem un kas rada vai draud radīt konkurences izkropļojumus, dodot priekšroku konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai, ciktāl tāds atbalsts iespaido tirdzniecību starp dalībvalstīm.”

- 2 EKL 88. panta 2. punktā paredzēts:

“Ja Komisija, likusi ieinteresētajām pusēm iesniegt piezīmes, konstatē, ka atbalsts, ko piešķirusi kāda valsts vai kas piešķirts no šīs valsts līdzekļiem, ievērojot šā Līguma 87. pantu, nav saderīgs ar kopējo tirgu, vai arī konstatē, ka šādu atbalstu izlieto nepareizi, tā pieņem lēmumu par to, ka attiecīgajai valstij Komisijas noteiktā termiņā tāds atbalsts jāizbeidz vai jāmaina [..].”

- 3 Padome 1999. gada 22. martā ir pieņēmusi Regulu (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma [88.] panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.).
- 4 Atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 1. panta g) apakšpunktam “jaunprātīgi izmantots atbalsts” ir “atbalsts, ko saņēmējs izmanto, pārkāpjot lēmumu, kas pieņemts, ievērojot šīs regulas 4. panta 3. punktu vai 7. panta 3. vai 4. punktu”, tas ir — pārkāpjot lēmumu par iebildumu necelšanu pret valsts atbalsta piešķiršanu vai lēmumu, ar kuru atzīta valsts atbalsta saderība ar kopējo tirgu, vajadzības gadījumā šajā lēmumā var ietvert nosacījumus un pienākumus.
- 5 Regulas Nr. 659/1999 6. panta 1. punktā noteikts:

“Lēmumā sākt formālu izmeklēšanas procedūru rezumē attiecīgus faktiskus un tiesiskus jautājumus, tajā ir Komisijas sākotnējais izvērtējums par to, vai ierosinātajam pasākumam ir atbalsta iezīmes, kā arī izklāstīti iemesli, kas liek šaubīties par tā saderību ar kopējo tirgu. Lēmums aicina attiecīgo dalībvalsti un citas ieinteresētās personas iesniegt piezīmes noteiktā termiņā, kas parasti nepārsniedz vienu mēnesi. Pienācīgi pamatotos gadījumos Komisija var pagarināt noteikto termiņu.”

- 6 Atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 10. pantam:

“1. Ja — neatkarīgi no informācijas avota — Komisijas rīcībā ir ziņas par varbūtēji nelikumīgu atbalstu, tā tūlīt izskata minēto informāciju.

2. Vajadzības gadījumā tā lūdz informāciju attiecīgajai dalībvalstij. *Mutatis mutandis* piemēro 2. panta 2. punktu un 5. panta 1. un 2. punktu.

3. Ja, neskatoties uz atgādinājumu saskaņā ar 5. panta 2. punktu, attiecīgā dalībvalsts neiesniedz lūgto informāciju Komisijas noteiktā termiņā vai ja tā iesniedz nepilnīgu informāciju, Komisija pieņem lēmumu, ar ko tai prasa sniegt minēto informāciju (turpmāk tekstā — “rikojums sniegt informāciju”). Lēmumā norāda, kāda informācija tiek prasīta, un nosaka atbilstīgu termiņu, kurā tā ir jāiesniedz.”

7 Regulas Nr. 659/1999 13. panta 1. punktā paredzēts:

“Iespējami nelikumīga atbalsta izskatīšana beidzas ar lēmumu saskaņā ar 4. panta 2., 3. vai 4. punktu. Ja tiek pieņemts lēmums sākt formālu izmeklēšanas procedūru, iepriekšējo procedūru izbeidz ar lēmumu saskaņā ar 7. pantu. Ja dalībvalsts nepilda rīkojumu sniegt informāciju, minēto lēmumu pieņem, pamatojoties uz pieejamo informāciju.”

8 Regulas Nr. 659/1999 14. pantā noteikts:

“1. Kad nelikumīga atbalsta gadījumos tiek pieņemti negatīvi lēmumi, Komisija izlemj, ka attiecīgā dalībvalsts veic visus vajadzīgos pasākumus, lai atgūtu atbalstu no saņēmēja (turpmāk tekstā — “atgūšanas lēmums”). Komisija neprasa atbalsta atgūšanu, ja tas būtu pretrunā ar kādu Kopienas tiesību vispārēju principu.

2. Atbalsts, kas ir jāatgūst saskaņā ar atgūšanas lēmumu, ietver procentus, kas aprēķināti pēc atbilstīgas likmes, ko nosaka Komisija. Procenti maksājami no dienas, kad nelikumīgais atbalsts nodots saņēmēja rīcībā, līdz tā atgūšanas dienai.

3. Neskarot nevienu Eiropas Kopienu Tiesas nolēmumu saskaņā ar Līguma [242.] pantu, atgūšanu īsteno tūlīt un saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts likumos paredzētajām procedūrām, ja vien tās nodrošina tūlītēju un efektīvu Komisijas lēmuma izpildi. Šajā nolūkā un gadījumā, ja ir sāks izskatīšanas process valsts tiesā, attiecīgās dalībvalstis, neskarot Kopienas tiesību aktus, veic visus vajadzīgos pasākumus, kas iespējami to attiecīgajās tiesību sistēmās, tostarp pagaidu pasākumus.”

- 9 Turklāt, Regulas Nr. 659/1999 16. pantā, kura virsraksts ir “Ļaunprātīgi izmantots atbalsts”, noteikts:

“Neskarot 23. pantu, gadījumos, kad atbalstu izmanto ļaunprātīgi, Komisija var sākt formālu izmeklēšanas procedūru saskaņā ar 4. panta 4. punktu. *Mutatis mutandis* piemēro 6., 7., 9. un 10. pantu, 11. panta 1. punktu, 12., 13., 14. un 15. pantu.”

Prāvas priekšvēsture

- 10 1993. gadā astoņi bijušās Vācijas Demokrātiskās Republikas uzņēmumi [*Zeitzer Maschinen, Anlagen Geräte (ZEMAG) GmbH, LandTechnik Schlüter GmbH, ILKA MAFA Kältetechnik GmbH, SKL Motoren- und Systembautechnik GmbH, SKL*

Spezialapparatebau GmbH, Magdeburger Eisengießerei GmbH, Saxonia Edelmetalle GmbH un Gothaer Fahrzeugwerk GmbH] reorganizācijas un privatizācijas nolūkos apvienojās holdinga sabiedrībā *EFBE Verwaltungs GmbH & Co. Management KG*, kas piederēja *Treuhandanstalt* (pašlaik — *Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben*, turpmāk tekstā — “*BvS*”).

- 11 Ar privatizācijas līgumu, kas parakstīts 1994. gada 25. novembrī, *BvS* pārdeva iepriekš minētos astoņus uzņēmumus Vācijā reģistrētai personālsabiedrībai *Emans & Partner GbR*. Astoņi uzņēmumi un holdinga sabiedrība *EFBE Verwaltungs GmbH & Co. Management KG*, pašlaik — *Lintra Beteiligungsholding GmbH* (turpmāk tekstā — “holdinga sabiedrība *Lintra*”), tādējādi izveidoja *Lintra* grupu.
- 12 Tā kā privatizācijas projekts, kā arī ar to saistītais reorganizācijas projekts ietvēra valsts atbalstu, ar 1995. gada 19. janvāra vēstuli Vācijas Federatīvā Republika paziņoja par to Komisijai.
- 13 Ar 1996. gada 13. marta Lēmumu Nr. SG (96) D/4218, kura īss kopsavilkums bija publicēts OV C 168, 10. lpp. (turpmāk tekstā — “1996. gada 13. marta Lēmums”), Komisija atļāva paziņotā valsts atbalsta piešķiršanu, ko tostarp atzina par saderīgu ar EK līguma 92. panta 3. punkta c) apakšpunktu [jaunajā redakcijā — EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunkts]. Vācijas iestādēm šo lēmumu paziņoja, nosūtot 1996. gada 23. aprīļa vēstuli. Kopējais *Lintra* grupai piešķirtā valsts atbalsta apmērs bija 824 200 000 Vācijas marku (DEM).
- 14 Lai gan sākumā tika paredzēts, ka holdinga sabiedrības *Lintra* meitas sabiedrības (turpmāk tekstā — “*Lintra* meitas sabiedrības” vai “meitas sabiedrības”) kļūs rentablas 1998. gadā, 1997. gada sākumā *BvS* nācās iejaukties, lai izvairītos no visas grupas bankrota. Saskaņā ar 1997. gada 6. janvāri ar uzņēmuma pircējiem noslēgto

līgumu *BvS* atbrīvoja to no jebkādas ar privatizācijas līgumu saistītas atbildības. *BvS* savukārt ieguva tiesības jebkurā brīdī atpirkt jebkuru *Lintra* meitas uzņēmumu par simbolisku samaksu 1 DEM apmērā. Saskaņā ar minēto līgumu holdinga sabiedrības *Lintra* pamatmērķis bija pārdot *Lintra* meitas sabiedrības to kopumā vai katru atsevišķi jauniem uzņēmuma pircējiem.

- 15 Pēc kontroles atgūšanas pār *Lintra* grupu ar 1997. gada 6. janvāra līgumu *BvS* nolēma pārdot grupas sabiedrību *Saxonia Edelmetalle*, kas vienīgā tajā brīdī jau bija rentabla bez jauna atbalsta piešķiršanas. Prasītāju lietā T-111/01, kas darbojas naudas kalšanas jomā, 1997. gadā atpirka sabiedrība *Vereinigte Deutsche Nickelwerke AG*.
- 16 Vienlaicīgi *BvS* nolēma turpināt vairāku citu meitas sabiedrību, starp tām arī sabiedrības *ZEMAG*, reorganizāciju ar mērķi pēc iespējas īsākos termiņos sagatavot šo potenciāli rentablu uzņēmumu pārdošanu rūpniecības partneriem. Sabiedrību *ZEMAG* — prasītāju lietā T-133/01, kas darbojas lignīta raktuvēm paredzētu iekārtu jomā, 1997. gada beigās nodeva uzņēmuma pircējiem *Jacobi & Lobeck*.
- 17 Ar 1999. gada septembrī noslēgtu līgumu starp *BvS*, holdinga sabiedrību *Lintra* un atlikušajiem uzņēmuma pircējiem *BvS* atpirka holdinga sabiedrību *Lintra* par summu DEM 1. Kopš 2000. gada 1. janvāra šī sabiedrība atrodas maksātnespējas procesā.
- 18 Tā kā Komisija no Vācijas Federatīvās Republikas saņēma paziņojumu par jaunu valsts atbalstu reorganizācijai 1998. gadā, ar 1998. gada 25. jūnija vēstuli tā iesniedza Vācijas iestādēm jautājumu sarakstu.

19 Ar 1999. gada 22. jūnija vēstuli Komisija informēja Vācijas Federatīvo Republiku par lēmumu sākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto procedūru. Minētajā lēmumā (OV C 238, 4. lpp.) Komisija atzina, ka kopš Vācijas iestāžu pirmā paziņojuma faktiski izmaksātā atbalsta summa bija mazāka par to, kas atļauta ar 1996. gada 13. marta Lēmumu. Komisija norādīja, ka uz noteiktām izmaksātā atbalsta daļām, tostarp naudas līdzekļu aizdevumu DEM 12 000 000 apmērā, neattiecas 1996. gada 13. marta Lēmums. Tāpat Komisija pauda šaubas par šādiem jautājumiem:

— informācijas, kas saņemta pirms 1996. gada 13. marta lēmuma, pilnību un precizitāti;

— ar 1996. gada 13. marta Lēmumu atļautā valsts atbalsta izmantošanu;

— cita atbalsta piešķiršanu *Lintra* grupai.

20 Ar vēstulēm, kas datētas ar 1999. gada 18. oktobri un 2000. gada 10. martu, Vācijas iestādes atbildēja uz Komisijas jautājumiem un secinājumiem, kas pausti lēmumā par EKL 88. panta 2. punktā paredzētās procedūras uzsākšanu. No šīs informācijas tostarp izriet, ka:

— kopš Vācijas iestāžu pirmā paziņojuma kopējais *BvS* piešķirtais atbalsts *Lintra* grupai bija DEM 658 200 000;

— 1997. gada 31. decembrī holdinga sabiedrības *Lintra* kontos atradās DEM 34 978 000;

— naudas līdzekļu aizdevums DEM 12 000 000 apmērā 1997. gadā tika piešķirts *Lintra* meitas sabiedrībām to reorganizācijas turpināšanai un it īpaši — sabiedrībai *ZEMAG*.

21 Tā kā Komisija šo informāciju uzskatīja par nepietiekamu, tā atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 10. panta 3. punktam lūdza Vācijas iestādēm trīs mēnešu laikā no lēmuma par informācijas sniegšanu (turpmāk tekstā — “2000. gada 1. augusta Lēmums par informācijas sniegšanu”) saņemšanas brīža iesniegt visu vajadzīgo informāciju nolūkā noteikt veidu, kā holdinga sabiedrības *Lintra* izdevumi tiek sadalīti starp meitas sabiedrībām, un atbilstoši pieskaitīt atlikušo atbalsta daļu holdinga sabiedrības *Lintra* kontiem. Tāpat Komisija lūdza Vācijas Federatīvo Republiku precizēt, kādā apmērā meitas sabiedrību veiktās iemaksas holdinga sabiedrībā *Lintra* finansētas no atbalsta, un uzsvēra, ka minētās informācijas neiesniegšanas gadījumā Komisija pieņems lēmumu, pamatojoties uz tās rīcībā esošo informāciju. Visbeidzot, Komisija lūdza Vācijas iestādēm izsniegt 2000. gada 1. augusta Lēmuma par informācijas sniegšanu kopiju paredzamajiem atbalsta saņēmējiem.

22 Vācijas iestādes atbildēja uz minēto lēmumu par informācijas sniegšanu ar 2000. gada 2. oktobra vēstuli, kas papildināta ar 2000. gada 31. oktobra vēstuli, kurai pievienots finanšu eksperta ziņojums attiecībā uz iespējamo prasību par valsts atbalsta atgūšanu no *Lintra* grupas. Šajos dokumentos Vācijas iestādes apstiprināja, ka 1997. gada 31. decembrī summa DEM 34 978 000 apmērā, ko Vācijas Federatīvā Republika bija piešķīrusi *Lintra* grupai, atradās holdinga sabiedrības *Lintra* kontos. Papildus tam, no šīs informācijas izriet, ka minēto summu veidoja, no vienas puses, atlikums DEM 22 978 000 apmērā, kas ietilpa holdinga sabiedrības *Lintra* pašas kapitālā un kura lielāko daļu (DEM 18 638 000) veidoja grupas saistības, kas meitas

sabiedrībām jāizmaksā holdinga sabiedrībai, un, no otras puses, summa DEM 12 000 000 apmērā, kas bija paredzēta to izdevumu segšanai, kas holdinga sabiedrībai *Lintra* bija radušies saistībā ar *Lintra* meitas sabiedrību reorganizāciju, kurām pēc 1997. gada vajadzēja kļūt rentablām.

23 2001. gada 1. martā par sabiedrības *ZEMAG*, kas bija nodota maksātnespējas procesam, administratoru tika nozīmēts J. Ridemans.

24 Ar 2001. gada 28. marta Lēmumu 2001/673/EK attiecībā uz Vācijas piešķirto valsts atbalstu *EFBE Verwaltungs GmbH & Co. Management KG* (pašlaik — *Lintra Beteiligungsholding GmbH*, ar sabiedrībām *Zeitzer Maschinen, Anlagen Geräte GmbH, LandTechnik Schlüter GmbH, ILKA MAFA Kältetechnik GmbH, SKL Motoren- und Systembautechnik GmbH, SKL Spezialapparatebau GmbH, Magdeburger Eisengießerei GmbH, Saxonía Edelmetalle GmbH* un *Gothaer Fahrzeugwerk GmbH*) (OV L 236, 3. lpp.; turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”) Komisija atzina, ka atbalsts DEM 623 224 000 apmērā piešķirts atbilstoši 1996. gada 13. marta Lēmumam (apstrīdētā lēmuma 1. punkts). Savukārt apstrīdētā lēmuma 2. punktā Komisija atzina, ka atbalsts DEM 34 978 000 apmērā, ko tā bija atļāvusi *Lintra* meitas sabiedrību reorganizācijai, izmantots ļaunprātīgi EKL 88. panta 2. punkta izpratnē. Tādējādi Komisija pieprasīja Vācijas Federatīvajai Republikai veikt visus vajadzīgos pasākumus, lai atgūtu no holdinga sabiedrības *Lintra* un tās meitas sabiedrībām summu DEM 34 978 000 apmērā atbilstoši turpmāk paredzētajiem nosacījumiem. No vienas puses, summas daļa DEM 12 000 000 apmērā, ko naudas līdzekļu aizdevuma veidā piešķīra dažām *Lintra* filiālēm un atzina par tādu, uz kuru neattiecas 1996. gada 13. marta Lēmums, bija jāatgūst no minētajām meitas sabiedrībām, tostarp DEM 4 077 000 no sabiedrības *ZEMAG*. No otras puses, atbalsta atlikums DEM 22 978 000 apmērā bija jāatgūst no holdinga sabiedrības *Lintra*, kura kā solidārā parādniece ir atbildīga par visas summas atmaksu, kā arī no *Lintra* meitas sabiedrībām to kopumā atbilstoši paredzētajai sadalījuma kārtībai. Saskaņā ar šo sadalījumu apstrīdētā lēmuma 3. pants uzliek par pienākumu Vācijas

Federatīvajai Republikai atgūt summu DEM 3 195 559 apmērā no sabiedrības *Saxonia Edelmetalle* un summu DEM 2 419 271 apmērā no sabiedrības *ZEMAG*. Vācijas Federatīvajai Republikai tādējādi no pēdējā minētā uzņēmuma ir jāatgūst kopējā summa DEM 6 496 271 apmērā. Atgūstamā atbalsta summai pieskaita procentus, sākot no dienas, kad ļaunprātīgi izmantotais valsts atbalsts ir nodots saņēmēju rīcībā, līdz pilnīgai tā atmaksai.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

- 25 Ar prasības pieteikumiem, kas Pirmās instances tiesas kancelejā reģistrēti 2001. gada 23. maijā un 2001. gada 12. jūnijā un kas ieregistrēti attiecīgi ar numuriem T-111/01 un T-133/01, prasītāji cēla šīs prasības.
- 26 Ar atsevišķu dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2001. gada 14. jūnijā, prasītāja lietā T-111/01 iesniedza arī pieteikumu par apstrīdētā lēmuma piemērošanas apturēšanu.
- 27 Ar 2001. gada 2. augusta rīkojumu lietā T-111/01 R *Saxonia Edelmetalle*/Komisija (*Recueil*, II-2335. lpp.) Pirmās instances tiesas priekšsēdētājs minēto pieteikumu noraidīja.
- 28 Rakstveida procesus slēdza attiecīgi 2002. gada 10. janvārī lietā T-111/01 un 2002. gada 11. janvārī lietā T-133/01.

- 29 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Pirmās instances tiesa (pirmā palāta paplašinātā sastāvā) procesa organizatorisko pasākumu ietvaros uzaicināja lietas dalībniekus atbildēt uz konkrētiem jautājumiem un iesniegt noteiktus dokumentus.
- 30 Ar Pirmās instances tiesas pirmās palātas paplašinātā sastāvā priekšsēdētāja rīkojumu lietas T-111/01 un T-133/01 mutvārdu procesā un galīgā sprieduma pieņemšanai apvienotas saskaņā ar Pirmās instances tiesas Reglamenta 50. pantu.
- 31 Pēc Pirmās instances tiesas lēmuma sākt mutvārdu procesu tiesas sēdē 2004. gada 29. jūnijā tika uzklauti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un atbildes uz Pirmās instances tiesas jautājumiem.
- 32 Prasītājas lietā T-111/01 prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:
- atcelt apstrīdēto lēmumu;
  - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 33 Prasītāja lietā T-133/01 prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:
- atcelt apstrīdēto lēmumu tiktāl, ciktāl tas skar prasītāju;

- pakārtoti, atcelt apstrīdēto lēmumu tā kopumā;

- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

34 Komisijas prasījumi lietās T-111/01 un T-133/01 Pirmās instances tiesai ir šādi:

- noraidīt prasības;

- piespriest prasītājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

35 Savu prasījumu atcelt tiesību aktu atbalstam prasītāji katrs norāda piecus prasības pamatus, no kuriem četrus kopējos prasības pamatus pēc Pirmās instances tiesas uzskata ir jāpārbauda šādā kārtībā: pirmkārt, kopējais prasības pamats par prasītāju tiesību pārkāpumu EKL 88. panta 2. punktā paredzētās procedūras ietvaros; otrkārt, prasības pamats par faktiskām kļūdām apstrīdētajā lēmumā (lieta T-133/01); treškārt, prasības pamats par iespējamo kļūdu saistībā ar secinājumu, ka ar 1996. gada 13. marta Lēmumu atļautais valsts atbalsts izmantots ļaunprātīgi (lieta T-111/01); ceturtkārt, kopējais prasības pamats par Komisijas pieļauto kļūdu, nosakot apstrīdētā atbalsta saņēmēju; piektkārt, kopējais prasības pamats par summas DEM 22 978 000 apmērā atmaksas sadalījuma kārtības starp meitas

sabiedrībām patvaļīgo raksturu; visbeidzot, sestkārt, kopējais prasības pamats par iespējamo kļūdu, izvērtējot, kas saistībā ar sabiedrības *Saxonia Edelmetalle* un sabiedrības *ZEMAG* attiecīgo kapitāldaļu pārdošanu ir atbildīgs par attiecīgā apstrīdētā atbalsta atmaksu.

Par kopējo prasības pamatu attiecībā uz prasītāju tiesību pārkāpumu EKL 88. panta 2. punktā paredzētās procedūras ietvaros

Lietas dalībnieku argumenti

— Lietā T-111/01

- ³⁶ Prasītāja lietā T-111/01 norāda, ka apsvērumi, kas bija lēmuma par EKL 88. panta 2. punktā paredzētās procedūras sākšanu pamatā, uz to neattiecas vai nav tai paredzēti. Turklāt apstrīdētā lēmuma 36. apsvērums apstiprinot, ka reorganizācijas plāns ir veiksmīgi īstenots. Tas, ka Vācijas iestādes šīs procedūras laikā neiesniedza Komisijas lūgto informāciju un dokumentus, nevar radīt kaitējumu prasītājam. Prasītāja norāda, ka Komisijai atbilstoši Regulai Nr. 659/1999 ir pienākums pašai veikt pārbaudi. Prasītāja atgādina, ka Komisija prasa iepriekš apstiprināta atbalsta atmaksu. Minētā atļauja ir radījusi prasītājam tiesisko paļāvību par atbalsta likumību. Prasītāja norāda — sakarā ar to, ka tai nebija zināms lēmuma, ar kuru atļauts atbalsts, saturs un tā nebija uzaicināta piedalīties pirms EKL 88. panta 2. punktā paredzētās procedūras uzsākšanas notikušajā pārbaudē, tā nebija informēta par

apstrīdētā atbalsta atmaksas risku. Turklāt prasītāja apgalvo, ka holdinga sabiedrība *Lintra* nebija to informējusi par summām, kas uzskatāmas par atbalstu. Pēc prasītājas domām, ja tā būtu zinājusi par atmaksas risku, tā pati būtu veikusi izpēti un noslēgusi vienošanos ar holdinga sabiedrību *Lintra*, lai novērstu šo risku.

- 37 Vispirms Komisija atgādina, ka administratīvās procedūras saistībā ar valsts atbalsta tiesībām ietvaros, vienīgi dalībvalstīm ir visas pusēm paredzētās tiesības. Attiecībā uz atbalsta varbūtējiem vai faktiskajiem saņēmējiem Komisija norāda, ka tai ir tikai pienākums informēt ieinteresētās personas par to, ka tās var iesniegt savas piezīmes. Komisija uzskata, ka tai nekādā gadījumā nav jāliek ieinteresētajām personām kontrolēt dalībvalstu sniegto informāciju. Šajā gadījumā Komisija atgādina, ka tās lēmuma pamatā bija Vācijas Federatīvās Republikas sniegtā informācija un ka prasītāja neuzskatīja par lietderīgu iesaistīties administratīvajā procedūrā, lai gan procedūras uzsākšanas laikā ieinteresētās personas tika uzaicinātas iesniegt savas piezīmes. Pēc Komisijas domām, no tā izriet, ka prasītāja nevar iebilst pret to, ka apstrīdētais lēmums pieņemts, pamatojoties uz nepietiekamu informāciju. Šajā sakarā Komisija norāda, ka tā ir ievērojusi Eiropas Kopienu Tiesas judikatūru, kā arī attiecīgos Regulas Nr. 659/1999 noteikumus.

- 38 Komisija nepiekrīt prasītājas apgalvojumam par to, ka tā nebija informēta par 1996. gada 13. marta Lēmumu. Komisija uzskata, ka tiktāl, ciktāl prasītāja neapstrīd ievērojama finansiāla atbalsta saņemšanu no valsts, nav iespējams, ka tā nepamanīja minētā atbalsta saņemšanu. Pēc Komisijas domām, atbilstoši rūpības pienākumam, kas pastāv attiecībā uz visiem komersantiem, prasītājai vajadzēja pārliecināties, ka apstrīdētajam atbalstam ir vajadzīgais Komisijas apstiprinājums. Pastāvot šādiem apstākļiem, Komisija uzskata, ka prasītāja nevar atsaukties uz savu nezināšanu nolūkā izvairīties no atbalsta atmaksas.

- 39 Visbeidzot, pēc Komisijas domām, prasītāja kļūdaini uzskata, ka tai jāatmaksā atbalsts vienīgi tad, ja tā būtu pieļāvusi "kļūdu". Nekas neiestājas pret to, ka pietiekamas informācijas, ko attiecīgā dalībvalsts iesniegusi Komisijai, trūkums var kaitēt atbalsta saņēmējam.

— Lietā T-133/01

- 40 Prasītājs lietā T-133/01 apgalvo, ka pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas Komisijai vajadzēja noteikt un novērtēt faktus, veicot rūpīgāku pārbaudi. Šajā sakarā prasītājs uzskata, ka Komisijai vajadzēja izjautāt prasītāju, it īpaši pēc tam, kad Komisija atzina, ka Vācijas iestādes nevarēja iesniegt visu attiecīgo informāciju. Prasītājs uzskata, ka pretēji EKL 88. panta 2. punktā paredzētajam, informācija tika prasīta tikai Vācijas Federatīvajai Republikai, izslēdzot trešās ieinteresētās personas.
- 41 Atbildot uz Komisijas apgalvojumu, ka administratīvās procedūras uzsākšanas laikā tā bija uzaicinājusi ieinteresētās personas iesniegt piezīmes, prasītājs, atzīstot, ka sabiedrības administrators nepiedalījās minētajā procedūrā, apgalvoja, ka tajā laikā tas nevarēja to izdarīt, jo sabiedrības ZEMAG maksātnespējas procedūra vēl nebija sākusies. Jebkurā gadījumā, pretēji Komisijas apgalvotajam, prasītājs uzskata, ka tas nevarēja norādīt uz apstrīdētajā lēmumā esošo neprecizitāti, jo nepiedalījās administratīvajā procedūrā. Pēc prasītāja domām, ja minēto secinājumu atbalstītu, tas liegtu ieinteresētajām personām aizstāvības tiesības.

- 42 Komisija atgādina, ka šajā gadījumā nevar runāt par “sasteigtu procedūru” tiktāl, ciktāl EKL 88. panta 2. punktā paredzētā procedūra tika uzsākta 1999. gada 22. jūnijā un slēgta tikai divdesmit vienu mēnesi vēlāk — ar 2001. gada 28. martā pieņemto apstrīdēto lēmumu. Līdz ar to sabiedrībai *ZEMAG* bija vajadzīgais laiks, lai piedalītos minētajā procedūrā. Tāpat Komisija atkārtoti iepriekš 37. punktā pausto nostāju.
- 43 Attiecībā uz prasītāja argumentu par to, ka sabiedrības administrators nevarēja iesniegt savas piezīmes sakarā ar to, ka vēl nebija uzsākta maksātnespējas procedūra, Komisija iebilst, ka, izvirzot šo argumentu, prasītājs neņem vērā, ka administrators nedarbojas pats savā vārdā un ka formālās izmeklēšanas procedūras laikā prasītājs varēja iesniegt savas piezīmes.
- 44 Visbeidzot, Komisija apgalvo, ka prasītājs nevarēja balstīties uz tiem faktiem vai apstākļiem, kuri tam bija zināmi formālās izmeklēšanas procedūras laikā, bet par kuriem tas pēc uzaicinājuma iesniegt piezīmes nebija informējis Komisiju. Pretēji prasītāja apgalvojumam Komisija uzskata, ka tāds risinājums neatņem ieinteresētajām personām aizstāvības tiesības, jo tām vienmēr ir iespēja izvirzīt juridisku prasības pamatu, kas nav izvirzīts izmeklēšanas procedūras laikā, vai Komisijas pieļautu kļūdu vērtējumā.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 45 Ar šo prasības pamatu prasītāji būtībā pārmet Komisijai, ka pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas tā nav tiem individuāli lūgusi sniegt piezīmes.

- 46 Šī sūdzība ir jānoraida.
- 47 Pirmkārt, jāatgādina, ka valsts atbalsta kontroles procedūra, ņemot vērā tās vispārīgo sistēmu, ir procedūra, kas tiek ierosināta pret dalībvalsti, kura saskaņā ar tās Kopienu tiesībās paredzētajiem pienākumiem ir atbildīga par atbalsta piešķiršanu (Tiesas 1986. gada 10. jūlija spriedums lietā 234/84 Beļģija/Komisija, saukta par "*Meura*", *Recueil*, 2263. lpp., 29. punkts, un Pirmās instances tiesas 2004. gada 14. janvāra spriedums lietā T-109/01 *Fleuren Compost*/Komisija, Krājums, II-127. lpp., 42. punkts), un nevis pret atbalsta saņēmēju vai saņēmējiem (Tiesas 2002. gada 24. septembra spriedums apvienotajās lietās C-74/00 P un C-75/00 P *Falck* un *Acciaierie di Bolzano*/Komisija, *Recueil*, I-7869. lpp., 83. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā *Fleuren Compost*/Komisija, 44. punkts).
- 48 Turklāt atbilstoši iedibinātai judikatūrai jēdziens "ieinteresētās puses" EKL 88. panta 2. punkta izpratnē attiecas uz nenoteiktu adresātu skaitu. No šā apsvēruma izriet, ka EKL 88. panta 2. punkts neparedz pienākumu individuāli informēt konkrētas personas. Tā vienīgais mērķis ir paredzēt Komisijas pienākumu nodrošināt, ka visas iespējami ieinteresētās puses ir informētas un iegūst iespēju iesniegt savus argumentus. Šādos apstākļos paziņojuma publicēšana *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* ir piemērots līdzeklis, lai informētu visas ieinteresētās puses par procedūras uzsākšanu (Tiesas 1984. gada 14. novembra spriedums lietā 323/82 *Intermills*/Komisija, *Recueil*, 3809. lpp., 17. punkts, un Pirmās instances tiesas 1998. gada 25. jūnija spriedums lietā T-371/94 un T-394/94 *British Airways* u.c./Komisija, *Recueil*, II-2405. lpp., 59. punkts). Līdz ar to loma, kuru minētā judikatūra piešķir ieinteresētajām pusēm, ir Komisijas informācijas avota loma administratīvās procedūras ietvaros, kas uzsākta atbilstoši EKL 88. panta 2. punktam (Pirmās instances tiesas 1996. gada 22. oktobra spriedums lietā T-266/94 *Skibsværftsforeningen* u.c./Komisija, *Recueil*, II-1399. lpp., 256. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā *British Airways*/Komisija, 59. punkts).
- 49 Šajā gadījumā, lai gan ir vispāratzīts, ka prasītāji nepiedalījās formālajā izmeklēšanas procedūrā, no 1999. gada 21. augustā *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* publicētā

paziņojuma (OV C 238, 4. lpp.) izriet, ka ieinteresētās puses tika uzaicinātas iesniegt to piezīmes mēneša laikā, sākot no Komisijas 1999. gada 22. jūnija vēstules publicēšanas datuma, ar kuru tā paziņoja Vācijas Federatīvajai Republikai par savu lēmumu sākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto procedūru. Ar šo paziņojumu, kas bija iepriekš minētās vēstules kopsavilkums, kā arī tās teksta atkārtojums, ieinteresētās puses tādējādi tika informētas par Komisijas lēmumu uzsākt formālu izmeklēšanas procedūru astoņu uzņēmumu reorganizācijai paredzēta atbalsta piešķiršanas ietvaros, starp kuriem bija arī sabiedrība *Saxonia Edelmetalle* un sabiedrība *ZEMAG*.

- 50 Jāprecizē, ka tikai ar to vien, ka persona ir informēta par formālās procedūras uzsākšanu, nepietiek, lai tā varētu iesniegt lietderīgas piezīmes. Šajā sakarā jāuzsver, ka Regulas Nr. 659/1999 6. panta 1. punkts, kas saskaņā ar minētās regulas 16. pantu ir piemērojams arī ļaunprātīgi izmantotam atbalstam, paredz — “lēmumā sākt formālu izmeklēšanas procedūru rezumē attiecīgus faktiskus un tiesiskus jautājumus, tajā ir Komisijas sākotnējais izvērtējums par to, vai [...] pasākumam ir atbalsta iezīmes, kā arī izklāstīti iemesli, kas liek šaubīties par tā saderību ar kopējo tirgu”. No tā izriet, ka lēmumam sākt formālu izmeklēšanas procedūru, neskatoties uz vērtējuma pagaidu raksturu, jābūt pietiekami precīzam, lai ieinteresētās puses varētu efektīvi piedalīties formālajā izmeklēšanas procedūrā, kuras laikā tām ir iespēja paust savus argumentus. Šim nolūkam ir pietiekami, ka ieinteresētās puses var iepazīties ar Komisijas argumentāciju.
- 51 Tomēr ir jāuzsver, ka prasītāji nav apgalvojuši, ka lēmums par procedūras sākšanu nebija pietiekami pamatots, lai tie varētu lietderīgi realizēt savas tiesības iesniegt piezīmes.
- 52 Pat pieņemot, ka prasītāji izvirzīja šādu argumentu, Pirmās instances tiesa atzīmē, ka ar iepriekš 49. punktā minēto paziņojumu Komisija pietiekami skaidri puda savas

šaubas par 1996. gada 13. marta Lēmumā paredzēto nosacījumu ievērošanu un tādējādi ļāva prasītājiem lietderīgi realizēt to tiesības iesniegt piezīmes. Komisija uzskatīja, ka, pirmkārt, reorganizācijas plāna galvenās sastāvdaļas, tādas kādas tās tika apstiprinātas, netika ieviestas. Otrkārt, Komisija uzskatīja, ka 1996. gada 13. marta Lēmums vairs neattiecas uz attiecīgo atbalstu, un šajā sakarā sniedza vairākus precīzus piemērus, starp tiem arī attiecībā uz uzņēmumu zaudējumu segšanai un ieguldījumu finansēšanai pēc reorganizācijas plānu neveiksmes paredzēto atbalstu. Tāpat Komisija norādīja, ka ir iespējams, ka *Lintra* grupas uzņēmumiem tika piešķirts papildu atbalsts par kopējo summu vairāk nekā DEM 82 000 0000. Komisija tāpat puda šaubas par minētā atbalsta saderību ar kopējo tirgu, tostarp sakarā ar to, ka atbalsta daļu varēja izmantot citādiem mērķiem nekā *Lintra* meitas sabiedrību reorganizācija, un reorganizācijas plāni netika pilnībā realizēti. Turklāt Komisija bija tieši vērsusi Vācijas iestāžu un iespējamo ieinteresēto personu uzmanību uz to, ka nelikumīgi piešķirtais atbalsts tā saņēmējam vajadzības gadījumā ir jāatmaksā.

53. Tā kā Komisija ar *Eiropas Kopienų Oficiālajā Vēstnesī* publicētu paziņojumu uzaicināja sākotnēji ar iepriekšēju lēmumu atļautā atbalsta saņēmējus iesniegt piezīmes par iespējamo attiecīgā lēmuma pārkāpumu sakarā ar to, ka attiecīgais atbalsts tika izmantots minētajam lēmumam pretējā veidā, un minētie saņēmēji neizmantoja šo iespēju, Komisija nav pārkāpusi to tiesības (iepriekš 47. punktā minētais spriedums lietā *Falck un Acciaierie di Bolzano*/Komisija, 84. punkts, un iepriekš 47. punktā minētais spriedums lietā *Fleuren Compost*/Komisija, 47. punkts). Turklāt Komisija nevar būt atbildīga par to, ka attiecīgā dalībvalsts vai, kā to norāda prasītāja lietā T-111/01 — holdinga sabiedrība *Lintra*, nav informējusi prasītāju par formālās izmeklēšanas procedūras sākšanu.

54. Šo secinājumu nevar apstrīdēt ar prasītāja lietā T-133/01 apgalvojumu, ka EKL 88. panta 2. punktā paredzētās procedūras sākšanas laikā vēl nebija uzsākta maksātnespējas procedūra. Kā to arī pamatoti norāda Komisija, no iesniegtā prasības pieteikuma skaidri izriet, ka maksātnespējas administrators darbojas tikai šajā

statusā un nevis pats savā vārdā. Kā jau iepriekš 49. punktā norādīts, lēmuma sākt formālu izmeklēšanas procedūru publicēšanas brīdī attiecīgajā lēmumā tieši minētajai sabiedrībai *ZEMAG* bija pietiekams laiks, lai atbildētu uz uzaicinājumu iesniegt piezīmes.

- 55 Tāpat Pirmās instances tiesa nevar piekrist prasītājas lietā T-111/01 argumentiem, ka uz to neattiecās lēmums sākt formālu izmeklēšanas procedūru un tā neko nezināja par atmaksas risku. Tiktāl, ciktāl prasītāja ir vairākkārt minēta šajā lēmumā un ciktāl Komisija pauda šaubas par visa atbalsta, ko tā ar savu 1996. gada 13. marta lēmumu bija atļāvusi *Lintra* meitas sabiedrību reorganizācijai, pareizu izmantošanu, šis lēmums noteikti skāra prasītāju lietā T-111/01. Nevar pārmest Komisijai, ka pēc uzaicinājuma, kas pausts iepriekš 49. punktā minētajā Komisijas paziņojumā, prasītāja izvēlējās neiesniegt piezīmes.
- 56 Turklāt, kā iepriekš 52. punktā norādīts, lēmums par formālas izmeklēšanas procedūras sākšanu pietiekami skaidri norādīja, ka tajā paredzētais atbalsts vajadzības gadījumā ir atgūstams no tā saņēmējiem atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 14. pantam. Tādējādi no lēmuma par formālas izmeklēšanas procedūras sākšanu publicēšanas brīža prasītāja lietā T-111/01 nevarēja nezināt par attiecīgā atbalsta atmaksas risku. Lidz ar to prasītāja vairs nevarēja arī balstīties uz tiesisko palāvību par attiecīgā atbalsta saderību ar kopējo tirgu; uz apgalvojumu, kas tādējādi ir pretrunā prasītājas paustajam, ka tā nebija informēta par 1996. gada 13. marta Lēmumu.
- 57 Otrkārt, ir jānoraida arī prasītāju arguments par to, ka pēc tam, kad Vācijas Federatīvā Republika neatbildēja uz 2000. gada 1. augusta Lēmumu par informācijas

sniegšanu, Komisijai vajadzēja tieši izjautāt prasītājus pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas.

- 58 Šajā sakarā, pat pieņemot, ka Vācijas Federatīvā Republika neizpildīja iepriekš minēto lēmumu par informācijas sniegšanu, no Regulas Nr. 659/1999 13. panta 1. punkta izriet, ka tādā gadījumā Komisija var izbeigt formālo izmeklēšanas procedūru un pieņemt lēmumu par atbalsta saderību vai nesaderību ar kopējo tirgu, pamatojoties uz pieejamo informāciju. Šis lēmums Regulas Nr. 659/1999 14. pantā minētajos apstākļos var paredzēt jau piešķirtā atbalsta atgūšanu no tā saņēmēja. Atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 16. pantam 13. un 14. panta noteikumi *mutatis mutandis* ir piemērojami ļaunprātīgi izmantota atbalsta gadījumā. Līdz ar to no šiem noteikumiem izriet, ka pretēji prasītāju apgalvotajam gadījumā, kad dalībvalsts nav izpildījusi Komisijas rīkojumu par informācijas sniegšanu, Komisijai nav pienākuma izjautāt ieinteresētās personas.
- 59 Turklāt jāatgādina, ka šajā gadījumā prasītāji neapgalvo, nedz ka tie atbilstoši Regulas 20. panta 3. punktam ir saņēmuši lēmuma kopiju, kas paredzēja Vācijas Federatīvajai Republikai sniegt informāciju, nedz *a fortiori* ka, neskatoties uz Komisijas 2000. gada 1. augusta Lēmumā par informācijas sniegšanu Vācijas Federatīvajai Republikai adresēto uzaicinājumu izsniegt to visiem iespējamiem attiecīgā atbalsta saņēmējiem, tie iesniedza informāciju Komisijai, ko tā neņēma vērā pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas.
- 60 Visbeidzot, prasītāja lietā T-111/01 pārmet Komisijai, ka tā nav veikusi pārbaudes uz vietas, kā to paredz Regulas Nr. 659/1999 noteikumi.

- 61 Šis iebildums, kas neattiecas uz tiesībām, kas ieinteresētajām pusēm ir EKL 88. panta 2. punktā paredzētās procedūras laikā, bet gan uz valsts atbalsta pārbaudes laikā Komisijas veiktās izmeklēšanas apmēru, tiks izskatīts turpmāk 98. līdz 100. punktā saistībā ar prasības pamatu par kļūdu attiecībā uz secinājumu, ka ar 1996. gada 13. marta Lēmumu atļautais atbalsts ir izmantots ļaunprātīgi.
- 62 Šādos apstākļos izriet, ka kopējais prasības pamats par prasītāju tiesību pārkāpumu EKL 88. panta 2. punktā paredzētās procedūras ietvaros, ir noraidāms.

Par prasības pamatu attiecībā uz faktiskā rakstura kļūdām apstrīdētajā lēmumā (lieta T-133/01)

Lietas dalībnieku argumenti

- 63 Prasītājs lietā T-133/01 pārmet Komisijai, ka tā ir pieņēmusi apstrīdēto lēmumu, pamatojoties uz četriem kļūdainiem faktiem. Pirmkārt, pretēji tam, ko apstiprina apstrīdētā lēmuma 39. apsvērums, sabiedrības ZEMAG laikposmā no 1994. līdz 1997. gadam realizētie ieguldījumi nebija mazāki par sākotnēji paredzētajiem. Otrkārt, prasītājs saņēma mazāku summu (DEM 44 977 000), nekā Komisija norāda apstrīdētā lēmuma 40. apsvērumā (DEM 65 617 000). Treškārt, attiecībā uz atbalstu, kas ir atgūšanas rikožuma priekšmets, prasītājs saņēma nevis naudas līdzekļu aizdevumu, bet gan naudas līdzekļu atbalstu. Visbeidzot, savā replikā prasītājs, no vienas puses, apstrīd Komisijas apgalvojumus par *Lintra* meitas sabiedrību ražošanas programmu neatbilstību tirgus nosacījumiem un, no otras puses — par holdinga sabiedrības *Lintra* vadītāju kvalifikācijas un profesionālo spēju trūkumu.

- 64 Komisija uzskata, ka trīs pirmajiem apgalvojumiem par faktiska rakstura kļūdām nevar piekrist. Pēc Komisijas domām, apstrīdētajā lēmumā minētie secinājumi ir balstīti uz Vācijas iestāžu sniegto informāciju, atbildot uz 2000. gada 1. augusta Lēmumu par informācijas sniegšanu. Komisija uzskata, ka, tā kā prasītājs nepiedalījās administratīvajā procedūrā, tas ir atteicies no iespējas atsaukties uz jebkādu neprecizitāti faktiskajos apstākļos. Tāpat Komisija atgādina, ka atbilstoši Eiropas Kopienu Tiesas judikatūrai un Regulas Nr. 659/1999 noteikumiem — gadījumā, kad dalībvalsts, neskatoties uz Komisijas rīkojumu, neiesniedz prasīto informāciju, Komisija ir tiesīga izbeigt procedūru un pieņemt lēmumu, pamatojoties uz pieejamo informāciju. Pat ja Komisija būtu pieļāvusi prasītāja minētās kļūdas, pēc Komisijas domām, tas neietekmē apstrīdētā lēmuma precizitāti, kas paredz, ka atbalsts galvenokārt tika izmantots saskaņā ar apstiprināto reorganizācijas plānu. Attiecībā uz apstrīdēto atbalstu tā atmaksa tika pieprasīta nevis sakarā ar to, ka meitas sabiedrības to nelikumīgi izlietoja, bet gan sakarā ar to, ka holdinga sabiedrība *Lintra* to paturēja sev un pēc pirmās reorganizācijas acīmredzamās neveiksmes piešķīra naudas līdzekļu aizdevumu.
- 65 Attiecībā uz prasītāja minēto ceturto faktiska rakstura kļūdu Komisija apgalvo, ka, tā kā uz šo kļūdu pirmo reizi tika norādīts replikas stadijā un tas nav juridisks arguments, kas var pamatot apstrīdētā lēmuma nelikumību, šis secinājums nav pieņemams. Katra ziņā Komisija uzskata, ka minētais apgalvojums nav pamatots, jo Komisija cita starpā pārbaudīja attiecīgās informācijas ticamību Vācijas iestādēs.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 66 Komisija būtībā norāda, ka prasītājs lietā T-133/01 nevar izvirzīt iepriekš 63. punktā minētos argumentus attiecībā uz faktiem, jo tie netika izvirzīti apstrīdētā atbalsta

izmeklēšanas procedūras ietvaros. Turklāt Komisija uzskata, ka minētā ceturtnā kļūda faktos nav pieņemama, jo tā tika izvirzīta novēloti, jau replikas stadijā.

- 67 Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai saskaņā ar EKL 230. pantu celtai prasībai par tiesību akta atcelšanu Kopienas tiesību akta likumība ir jānovērtē, izmantojot to faktisko un tiesisko informāciju, kas pastāvēja akta pieņemšanas laikā. It īpaši Komisijas veikto novērtējumu var pārbaudīt, izmantojot tikai to informāciju, kas tai bija pieejama novērtējuma veikšanas laikā (spriedums lietā *British Airways u.c./Komisija*, iepriekš 48. punkts, 81. punkts; Pirmās instances tiesas 1999. gada 6. oktobra spriedumi lietā T-110/97 *Kneissl Dachstein/Komisija*, *Recueil*, II-2881. lpp., 47. punkts, un lietā T-123/97 *Salomon/Komisija*, *Recueil*, II-2925, 48. punkts).
- 68 No tā izriet, ka gadījumā, kad prasītājs ir piedalījies EKL 88. panta 2. punktā paredzētajā izmeklēšanas procedūrā, tas nevar pamatoties uz Komisijai nezināmiem argumentiem attiecībā uz faktiem, kurus tas nav darījis zināmus Komisijai izmeklēšanas procedūras laikā. Savukārt nekas neliedz ieinteresētajai pusei izvirzīt administratīvās procedūras stadijā neminētu juridisku prasības pamatu pret galīgo lēmumu (šajā sakarā skat. iepriekš 67. punktā minētos spriedumus lietā *Kneissl Dachstein/Komisija*, 102. punkts, un lietā *Salomon/Komisija*, 55. punkts).
- 69 Minētā judikatūra nav neizbēgami jāattiecinā uz visiem gadījumiem, kuros uzņēmums nav piedalījies EKL 88. panta 2. punktā paredzētajā izmeklēšanas procedūrā. Neizslēdzot, ka noteiktos izņēmuma gadījumos minētā judikatūra nav piemērojama, tomēr ir jākonstatē, ka šajā gadījumā tā ir piemērojama.
- 70 Jāatgādina, ka prasītājs neizmantoja savas tiesības piedalīties izmeklēšanas procedūrā, lai gan ir vispārātzīts, ka lēmumā par izmeklēšanas procedūras sākšanu

tas bija vairākkārt īpaši pieminēts — it īpaši ievadā un lēmuma 2.1. un 2.4. punktā — un ka minētajā lēmumā bija paustas šaubas par *Lintra* meitas sabiedrību reorganizācijai paredzētā atbalsta pareizu izmantošanu, ņemot vērā 1996. gada 13. marta Lēmumu. Tāpat ir vispāratzīts, ka faktiskā informācija, ko Komisija min apstrīdētā lēmuma 39. un 40. apsvērumā, ir balstīta uz Vācijas iestāžu izmeklēšanas procedūras ietvaros sniegto informāciju. Šādos apstākļos prasītāja argumenti par ieguldījumu summu un saņemto atbalsta summu ir argumenti attiecībā uz faktiem, kas Komisijai apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī nebija zināmi, ko tādējādi šā lēmuma apstrīdēšanas nolūkos nevar pirmoreiz izvirzīt Pirmās instances tiesā.

- 71 Identisks secinājums attiecas arī uz minētajām Komisijas kļūdām faktos attiecībā uz *Lintra* grupas meitas sabiedrību ražošanas programmas neatbilstību tirgus apstākļiem un holdinga sabiedrības *Lintra* vadītāju kvalifikācijas un profesionālo spēju trūkumu, kas minēts apstrīdētā lēmuma 16. apsvērumā, un nav nepieciešams pārbaudīt Komisijas izvirzīto iebildumu par replikā minēto argumentu novēloto raksturu. Katrā ziņā jāatzīst, ka, pat pieņemot, ka tie attiecas uz faktiska rakstura kļūdām, šiem vispārīgās kārtības norādījumiem nav nekāda sakara ar apstrīdētajā lēmumā pausto Komisijas atzinumu.
- 72 Visbeidzot, attiecībā uz juridisku un nevis tīri faktisku jautājumu par to, vai sabiedrība *ZEMAG* pēc pirmā reorganizācijas plāna neveiksmes naudas līdzekļu aizņēmuma vietā saņēma naudas līdzekļu atbalstu, kā tas izriet no apstrīdētā lēmuma, prasītājs, atbildot uz Pirmās instances tiesas jautājumiem šajā sakarā, tikai norādīja, ka šī atšķirība ir saistīta ar dažādiem holdinga sabiedrības *Lintra* izmantotiem terminiem, un nevarēja precizēt, kā šī kvalifikācija varēja ietekmēt apstrīdētā atbalsta atmaksu. No tā izriet, ka šis arguments ir maznozīmīgs.

- 73 Līdz ar to prasības pamats par faktiska rakstura kļūdām apstrīdētajā lēmumā ir noraidāms.

Par izvirzīto prasības pamatu par iespējamo kļūdu, secinot, ka ar Komisijas 1996. gada 13. marta Lēmumu atļautais atbalsts ir izmantots ļaunprātīgi (lieta T-111/01)

Lietas dalībnieku argumenti

- 74 Pirmkārt, prasītāja lietā T-111/01 apgalvo, ka tai līdz 1996. gadam piešķirtais atbalsts tika izmantots atbilstoši 1996. gada 13. marta Lēmumam, kā tas izriet no dokumentāriem pierādījumiem, ko *BvS* iesniedza Vācijas iestādēm. Kaut arī apstrīdētais lēmums nedetalizē summu DEM 3 195 559 apmērā, kuras atmaksa no prasītājas tiek prasīta kā summas DEM 22 978 000 apmērā daļa, kas pats par sevi, pēc prasītājas domām, ir nelikumīgi, veiktie maksājumi liecina, ka tie atbilda reorganizācijas plānam un bija atļauti ar 1996. gada 13. marta Lēmumu.
- 75 Tādējādi pretēji Komisijas apgalvojumam apstrīdētajā lēmumā prasītāja apgalvo, ka summas DEM 22 978 000 apmērā daļa netika izmantota holdinga sabiedrības *Lintra* vadības pakalpojumu samaksai, bet tikai reorganizācijas pasākumu finansēšanai. Šajā sakarā prasītāja atgādina, ka Vācijas valdība savā paziņojumā Komisijai, kas datēts ar 2002. gada 2. oktobri, norādīja, ka holdinga sabiedrības *Lintra* sniegtie pakalpojumi meitas sabiedrībām bija paredzēti to reorganizācijas nodrošināšanai, bez kuriem reorganizācija nebūtu iespējama. Turklāt, lai gan atbalsts tika izmantots holdinga sabiedrības *Lintra* sniegto pakalpojumu finansēšanai, prasītāja uzskata, ka tā nav ļaunprātīga izmantošana. Prasītāja apgalvo, ka Komisijai bija zināma Vācijas iestāžu

izvēlētās grupas struktūra, tostarp tas, ka *Lintra* bija vienkāršs holdings, par kura pakalpojumiem, piemērojot iekšējo sadalījuma kārtību, rēķini tika piestādīti tā meitas sabiedrībām. Tā kā Komisija bija devusi savu piekrišanu atbalsta izmantošanai holdinga sabiedrības *Lintra* sniegto pakalpojumu finansēšanai, atbalsts ir uzskatāms par tādu, uz kuru attiecas 1996. gada 13. marta Lēmums.

76 Otrkārt, prasītāja norāda, ka apstrīdētais lēmums balstās tikai uz pieņēmumiem par iespējamu ļaunprātīgu atbalsta izmantošanu, kas paši radušies no nenoteiktiem no Vācijas iestādēm iegūtiem norādījumiem. Prasītāja, pamatojoties uz apstrīdētā lēmuma 42. apsvērumu, uzskata, ka Komisija balstās uz Vācijas Federatīvās Republikas deklarāciju, atbilstoši kurai tā nevarēja izslēgt, ka atbalsts tika izmantots holdinga sabiedrības *Lintra* pakalpojumu finansēšanai. Pēc prasītājas domām, tam vajadzēja liecināt, ka atbalsts tiešām ir izmantots minēto pakalpojumu finansēšanai.

77 Komisija, pirmkārt, atgādina, ka atbilstoši 1996. gada 13. marta Lēmumam nebija paredzēts, ka holdinga sabiedrība *Lintra* izmantos atbalstu. Tā nevarēja izmantot atbalstu, jo minētā sabiedrība nebija grūtībās nonācis uzņēmums. Tas pats attiecas uz *Lintra* meitas sabiedrību veikto atbalsta izmantošanu holdinga sabiedrības *Lintra* pakalpojumu finansēšanai. Komisija apgalvo, ka, no vienas puses, summa DEM 22 978 000 apmērā palika holdinga sabiedrības *Lintra* kontos un Vācijas iestādes nevarēja sniegt precīzu informāciju par tās izlietošanu, un, no otras puses, tā kā meitas sabiedrības bija atbildīgas par šīs summas pareizu izmantošanu, kopējā summa jāatgūst no holdinga sabiedrības *Lintra* un tās meitas sabiedrībām. Tas, ka Komisija zināja par sabiedrības *Lintra* holdinga raksturu, nenozīmē, ka par šīs sabiedrības sniegtajiem pakalpojumiem var norēķināties ar valsts atbalsta līdzekļiem, kas bija atļauti meitas sabiedrību reorganizācijas veikšanai.

- 78 Otrkārt, Komisija uzskata, ka attiecībā uz holdinga sabiedrības *Lintra* sniegtajiem vadības pakalpojumiem prasītāja vairākkārt ir nonākusi pretrunās pati ar sevi. Tas apstiprina, ka holdinga sabiedrības *Lintra* tās meitas sabiedrībām sniegtie pakalpojumi bija nepieciešami to reorganizācijai, un tādējādi tie ir uzskatāmi par atbalstu, uz ko attiecas 1996. gada 13. marta Lēmums. Lai gan prasītāja minētos pakalpojumus saņēma par valsts subsīdiju līdzekļiem, tas ir, par brīvu, prasītāja tomēr atzina, ka ir norēķinājusies par šiem pakalpojumiem, izmantojot piešķirto atbalstu. Pēc Komisijas domām, no tā izriet, ka prasītāja nevarēja pamatoti uzskatīt, ka atbalstu, kura atmaksa tai tiek prasīta, tā ieguva pret atlīdzību. Katra ziņā, pēc Komisijas domām, atbalsts ir atgūstams, jo nav iespējams nešaubīgi noteikt, ka tas izmantots atbilstoši 1996. gada 13. marta Lēmumam. Tādējādi atgūšanas pamatā ir nevis grupas abstraktā struktūra, bet gan tas, ka saskaņā ar 1996. gada 13. marta Lēmumu atbalsta saņēmējas bija *Lintra* meitas sabiedrības.
- 79 Visbeidzot, attiecībā uz prasītājas minētajiem pieņēmumiem Komisija norāda, ka tā nav pamatojusies uz tādiem pieņēmumiem. Apstrīdētajā lēmumā ir tikai konstatēts, ka Vācijas iestādes nevarēja izslēgt, ka meitas sabiedrības faktiski izmantoja atbalstu holdinga sabiedrības *Lintra* sniegto pakalpojumu samaksai. Komisija piebilst, ka gadījumā, ja holdinga sabiedrība *Lintra* atbalstu ir izlietojusi, tas jāatgūst no meitas sabiedrībām, kas saņēma holdinga vadības pakalpojumus. Gadījumā, ja prasītājai bija pierādījumi, ka tā nav saņēmusi minētos pakalpojumus bez atlīdzības, tai vajadzēja iesniegt tos Komisijai administratīvās procedūras laikā, atbildot uz Komisijas uzaicinājumu iesniegt piezīmes.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 80 Prasītāja lietā T-111/01 būtībā apstrīd, ka atbalsta daļa DEM 22 978 000 apmērā, pamatojoties uz kuru aprēķināja summu DEM 3 195 559 apmērā, kuras atmaksu

paredz apstrīdētais lēmums, izmantota ļaunprātīgi. Prasītāja uzskata, ka šis atbalsts izmantots tās reorganizācijai atbilstoši 1996. gada 13. marta Lēmumam.

- 81 Pirmās instances tiesa uzskata, ka šī prasības pamata pārbaude ir veicama divos posmos. Vispirms ir jāpārbauda 1996. gada 13. marta Lēmuma precīzais apjoms. Pēc tam, ņemot vērā šo pārbaudi, Pirmās instances tiesa pārbaudīs, vai Komisija varēja apstrīdētajā lēmumā atzīt, ka atbalsta summa, pamatojoties uz kuru aprēķināta summa, kas prasītājam lietā T-111/01 ir jāatmaksā, izmantota ļaunprātīgi EKL 88. panta 2. punkta izpratnē.

— Par 1996. gada 13. marta Lēmuma apjomu

- 82 1996. gada 13. marta Lēmumā Komisija vispirms pārbaudīja astoņu holdinga sabiedrības *Lintra* pārvaldīto meitas sabiedrību, starp tām arī prasītājas lietā T-111/01, individuālo stāvokli no ekonomiskā, sociālā un paredzētās dzīvotspējas aspekta saistībā ar Vācijas iestāžu plānoto reorganizāciju. Komisija arī norādīja, ka pēc izsludinātā konkursa, kura mērķis bija reorganizēt un privatizēt uzņēmumus, Vācijas iestādes izvēlējās *Emans & Partners GbR* pirkuma piedāvājumu visu uzņēmumu kopumam, jo šo piedāvājumu atzina par labāko, it īpaši ņemot vērā darbavietu saglabāšanu, ieguldījumu plānu, pircēja personāla iesaistīšanu, finansiālās saistības pret *Treuhandanstalt* un katra uzņēmuma perspektīvas. *Treuhandanstalt* (vēlāk — *BvS*) pārdeva 100 % holdinga sabiedrībai *Lintra* piederošo uzņēmumu daļas. Komisija precizēja Vācijas iestāžu paredzētos finansiālos pasākumus *Lintra* grupas uzņēmumu reorganizācijai un privatizācijai, tas ir atbalstu DEM 970 200 000 apmērā, kas vēlāk samazināts līdz DEM 824 200 000. Savā analizē par atbalsta saderību Komisija norādīja, ka, “neskatoties uz konkursa procedūru, [netika] atrasts neviens investors, kas [bija] gatavs uzņemties ar attiecīgo uzņēmumu reorganizāciju saistīto ekonomisko risku, nepastāvot valsts atbalstam”, un, “tā kā uzņēmumi [bija]

pārdoti tam, kas piedāvāja visaugstāko cenu, privatizācijas līgumā paredzētais valsts atbalsts [bija] ierobežots ar visnepieciešamāko, lai dotu iespēju uzņēmumiem ilgtermiņā atjaunot to konkurētspēju”. Komisija precizēja, ka “uzņēmumi to kopumā darboj[ā]s attīstības stadijā esošā tirgū, kur nepastāv[ēja] strukturāla spēja saražot vairāk produkcijas nekā vajadzīgs”, un ka “finansiālais atbalsts bija ierobežots laikā”. No tā Komisija secināja, ka “atbalsts atbild[a] reorganizācijas nosacījumiem (konkurētspēja, samērīgums, jaudas samazināšana)”.

- 83 Pārbaudes beigās Komisija, no vienas puses, secināja, ka “ja izskat[ītu] visu reorganizācijai paredzēto atbalstu, [varētu] konstatēt, ka šis atbalsts ir saderīgs ar kopējo tirgu Līguma 92. panta 3. punkta c) apakšpunkta izpratnē [..], jo tas [bija] ierobežots ar visnepieciešamāko un nepiešķīra uzņēmumiem privilēģētu stāvokli salīdzinājumā ar konkurentiem”. No otras puses, Komisija tāpat uzskatīja, ka “tas, ka visi uzņēmumi [bija] dibināti apvidū, uz kuru attiecas Līguma 92. panta 3. punkta a) apakšpunktā paredzētais izņēmums [..], ņemot vērā uzņēmumu, kam sniegts atbalsts, skaitu un lielumu, to piedāvāto produktu dažādību un to, ka tādējādi nevar [ēja] rasties sinerģijas efekts, kā arī atbalsta relatīvi ierobežoto summu, attiecīgais atbalsts [tika] atzīts par saderīgu ar kopējo tirgu Līguma 92. panta 3. punkta a) apakšpunkta izpratnē”.

- 84 No 1996. gada 13. marta Lēmuma izriet, ka atļautā atbalsta saņēmēja bija astoņas *Lintra* meitas sabiedrības, ieskaitot prasītāju lietā T-111/01, kuru stāvoklis ekonomiskā, sociālā un dzīvotspējas ziņā bija īpaši aprakstīts lēmuma 1.–5. lapaspusē, izņemot holdinga sabiedrību *Lintra*, kuras funkcijās ietilpa grupas vadība ar mērķi, cik vien drīz iespējams, reorganizēt un privatizēt meitas sabiedrības. Kaut arī Vācijas iestāžu paredzēto finansiālo pasākumu mērķis bija rekapitalizēt sabiedrības un finansēt reorganizācijas pasākumus, tostarp ar *BvS* līdzdalību zaudējumu segšanā, ar ieguldījumiem paredzēto atbalstu un sabiedrību naudas līdzekļu vajadzību nosegšanu, 1996. gada 13. marta Lēmums atļāva tikai tādu atbalstu, ko holdinga sabiedrība *Lintra* var izmantot savas darbības finansēšanai. Tas, ka Vācijas iestādes varēja piešķirt atbalstu holdinga sabiedrībai *Lintra* grupas vadības

ietvaros, netraucē uzskatīt, ka šīs grupas meitas sabiedrības saņem no tā priekšrocību (šajā sakarā skat. Tiesas 1985. gada 19. septembra spriedumu apvienotajās lietās 172/83 un 226/83 *Hoogovens Groep/Komisija, Recueil*, 2831. lpp., 34. punkts) un patiesībā ir ar 1996. gada 13. marta Lēmumu atļautā atbalsta saņēmējas. No tā izriet, ka 1996. gada 13. marta Lēmumā Komisija atļāva atbalstu tikai *Lintra* meitas sabiedrību reorganizācijai, ieskaitot prasītāju lietā T-111/01.

— Par secinājumu, ka atbalsts, kura atmaksa prasītājam lietā T-111/01 tiek prasīta, ir izmantots ļaunprātīgi

⁸⁵ Vispirms ir jāatgādina, ka atbilstoši EKL 88. panta 2. punktam, ja Komisija konstatē, ka atbalsts ir izlietots nepareizi, tā pieņem lēmumu par to, ka attiecīgajai valstij Komisijas noteiktā termiņā tāds atbalsts jāizbeidz vai jāmaina.

⁸⁶ No EKL 88. panta 2. punkta savienojumā ar Regulas Nr. 659/1999 1. panta g) apakšpunktu un 16. pantu izriet, ka Komisijai ir jāpierāda, ka saņēmējs ir ļaunprātīgi izmantojis ar tās agrāku lēmumu iepriekš atļautu atbalstu vai tā daļu. Nepastāvot šādiem pierādījumiem, ir uzskatāms, ka uz šo atbalstu attiecas iepriekšējais lēmums, ar kuru atļauts atbalsts. Tomēr Regulas Nr. 659/1999 16. panta atsauce uz 13. pantu atļauj Komisijai gadījumā, kad dalībvalsts neizpilda rīkojumu sniegt informāciju, pieņemt lēmumu izbeigt formālo izmeklēšanas procedūru, pamatojoties uz pieejamo informāciju. Tādējādi, ja dalībvalsts nesniedz pietiekami skaidru un precīzu informāciju par atbalsta

izmantošanu, attiecībā uz kuru Komisija, pamatojoties uz tās rīcībā esošo informāciju, pauž šaubas par tās iepriekšējā lēmuma, ar kuru atļauts atbalsts, ievērošanu, Komisija var atzīt, ka attiecīgais atbalsts ir izmantots ļaunprātīgi.

- 87 Turklāt jāatgādina, ka šajā gadījumā apstrīdētā lēmuma 42. apsvērumā Komisija ir konstatējusi:

“Tiktāl, ciktāl *Lintra* grupai piešķirtais atbalsts nav izmantots apstiprinātajā reorganizācijas plānā paredzētajiem mērķiem, uz to neattiecas 1996. gada 13. marta Lēmums, saskaņā ar kuru atbalsts bija jāizmanto tieši *Lintra* meitas sabiedrību reorganizācijai. Atbalsta izmantošana [holdinga] sabiedrībā *Lintra* [...] nebija tieši paredzēta ne reorganizācijas plānā, ne minētajā lēmumā. Turklāt šāda iespēja nemaz nevarēja pastāvēt, jo minētā sabiedrība nebija grūtībās nonācis uzņēmums. Tas, ka meitas sabiedrības izmantos atbalstu [holdinga sabiedrības] *Lintra* sniegto pakalpojumu finansēšanai [...], nebija tieši paredzēts ne reorganizācijas plānā, ne arī 1996. gada 13. marta Lēmumā. Vācijas iestādes apstiprināja, ka nevarēja izslēgt, ka meitas sabiedrības faktiski izmantoja atbalstu minētās sabiedrības sniegto pakalpojumu samaksai. Turklāt, atbildot uz rīkojumu sniegt informāciju attiecībā uz [holdinga sabiedrības] *Lintra* [...] kopējiem izdevumiem (personāla izdevumi, juridiskie izdevumi, biroju īre, utt.), Vācijas iestādes iesniedza tikai kopsavilkuma skaitļus un precīzi neatspoguļoja, kādus pakalpojumus pret atlīdzību šī sabiedrība sniedza, kādām meitas sabiedrībām un kādā laikposmā. Ņemot vērā, ka Vācijas iestādes šajā sakarā nevarēja sniegt pietiekamus pierādījumus, Komisija uzskata, ka uz summu 34,978 miljonu DEM apmērā, kas atradās [holdinga] sabiedrības *Lintra* kasē [...], neattiecas 1996. gada 13. marta Lēmums.”

88 Līdz ar to Komisija apstrīdētā lēmuma 43. apsvērumā secina:

“Piešķirtā atbalsta daļa, kas palika [holdinga sabiedrības] *Lintra* rīcībā [...], kopsummā 34,978 miljoni DEM, nav izmantota atbilstoši apstiprinātā reorganizācijas plāna noteikumiem. Tādējādi atbalsta saņēmējs to ir izmantojis, pārkāpjot 1996. gada 13. marta Lēmumu, kas ir ļaunprātīga izmantošana EKL 88. panta 2. punkta [...] un Regulas Nr. 659/1999 1. panta g) [apakšpunkta] apvienoto noteikumu izpratnē [...]”

89 Attiecībā uz summas daļu DEM 22 978 000 apmērā Komisija apstrīdētā lēmuma 44. apsvērumā konstatēja, ka “Vācijas iestādes atbildē uz rīkojumu sniegt informāciju [nesniedza] detalizētus pierādījumus” attiecībā uz atbalsta izmantošanu. Tāpat Komisija apstrīdētā lēmuma 45. apsvērumā norādīja, ka “Vācijas iestādes [nepierādīja], ka šī summa tālāk novirzīta meitas sabiedrībām”, lai gan tā uzsvēra, ka “no Vācijas iestāžu iesniegtās informācijas izriet, ka [nebija] šaubu par to, ka [holdinga] sabiedrība *Lintra* [...] [saņēma] visu atbalsta summu”. Līdz ar to Komisija pieprasīja, lai no holdinga sabiedrības *Lintra* un tās meitas sabiedrībām tiktu atgūta visa summa atbilstoši apstrīdētā lēmuma 46. apsvērumā paredzētajiem nosacījumiem. Atbilstoši šim apsvērumam Vācijas Federatīvajai Republikai no prasītājas lietā T-111/01 ir jāpieprasa DEM 3 195 559 atmaksa.

90 No iepriekš minētajiem apstrīdētā lēmuma apsvērumiem un lietas materiāliem izriet, ka ir vispāratzīts, ka valsts atbalsta daļa DEM 22 978 000 apmērā ir palikusi holdinga sabiedrības *Lintra* kontos. Tāpat ir vispāratzīts, ka *Lintra* grupas vadības ietvaros holdinga sabiedrība *Lintra* sniedza dažādus pakalpojumus *Lintra* meitas sabiedrībām. Savukārt esošā prasības pamata ietvaros lietas dalībniekiem ir atšķirīgi viedokļi par to, vai Komisija varēja atzīt, ka summa DEM 22 978 000 apmērā

izmantota ļaunprātīgi, neskatoties uz to, ka tā nevarēja noteikt, kā šī summa faktiski izmantota, jo Vācijas iestādes, atbildot uz 2000. gada 1. augusta Lēmumu par informācijas sniegšanu, nebija iesniegušas detalizētus pierādījumus.

- 91 Šajā sakarā jāatgādina, ka Komisijai, veicot pārbaudi, ir jāņem vērā un jānovērtē sarežģīti ekonomiskie fakti un apstākļi. Kapienu tiesa nevar aizstāt Komisijas veikto komplekso ekonomisko faktu un apstākļu novērtēšanu ar pašas vērtējumu; Pirmās instances tiesa līdz ar to pārbauda tikai, vai ir ievēroti procesuālie noteikumi un vai ir sniegts pamatojums, faktu precizitāti, kā arī, vai nepastāv acīmredzamas kļūdas vērtējumā un pilnvaru nepareiza izmantošana (Tiesas 1980. gada 29. oktobra spriedums lietā 138/79 *Roquette Frères/Padome*, *Recueil*, 3333. lpp., 25. punkts; 1993. gada 15. jūnija spriedums lietā C-225/91 *Matra/Komisija*, *Recueil*, I-3203. lpp., 25. punkts; Pirmās instances tiesas 1994. gada 15. jūlija spriedums lietā T-17/93 *Matra Hachette/Komisija*, *Recueil*, II-595. lpp., 104. punkts; 1995. gada 8. jūnija spriedums lietā T-9/93 *Schöller/Komisija*, *Recueil*, II-1611. lpp., 140. punkts; iepriekš 48. punktā minētais spriedums lietā *Skibsværftsforeningen u.c./Komisija*, 170. punkts, un 1997. gada 24. oktobra spriedums lietā T-243/94 *British Steel/Komisija*, *Recueil*, II-1887. lpp., 113. punkts).
- 92 Šajā gadījumā Komisijas secinājums, ka summa DEM 22 978 000 apmērā izmantota ļaunprātīgi, nav saistāms ar acīmredzamu kļūdu vērtējumā.
- 93 Nevar pārņemt Komisijai, ka tā ir pieņēmusi apstrīdēto lēmumu, neskatoties uz to, ka tā nevarēja noteikt, kā attiecīgā summa faktiski izmantota. Ņemot vērā iepriekš minēto 86. punktu, ja Komisijai ir jāpierāda, ka tās iepriekš atļautais atbalsts izmantots ļaunprātīgi, dalībvalstij jebkurā gadījumā ir jāiesniedz Komisijas rīkojumā

par informācijas sniegšanu prasītā informācija, un ja tas netiek izdarīts, Komisija var pieņemt lēmumu izbeigt formālo izmeklēšanas procedūru, pamatojoties uz pieejamo informāciju.

- 94 No lietas materiāliem izriet, ka Vācijas iestādes neiesniedza vajadzīgo informāciju, neskatoties uz Komisijas lūgumu iesniegt “informāciju, kas ļautu noteikt, kā starp meitas uzņēmumiem tika sadalīti [holdinga sabiedrības *Lintra*] izdevumi”, “informāciju par iespējamu citādu holdinga rīcībā esošā atlikuma [DEM 22 978 000 apmērā] sadalījumu starp meitas sabiedrībām, tas ir, precīzu informāciju par bilanci un par atbalsta kopsummu, ko meitas sabiedrības saņēma pirmajā reorganizācijas fāzē (1994–1996)”, kā arī “informāciju, kas vajadzīga, lai novērtētu, kādā apmērā meitas sabiedrību nomaksātie grupas izdevumi segti no atbalsta līdzekļiem”. Faktiski 2000. gada 2. oktobra vēstulē, atbildot uz 2000. gada 1. augusta Lēmumu par informācijas sniegšanu, Vācijas iestādes sniedza tikai vispārējus skaitļus par summas DEM 22 978 000 apmērā saistībā ar dažādiem holdinga sabiedrības *Lintra* sniegtajiem pakalpojumiem, kas atradās minētās sabiedrības kontos, sadalījumu, nespējot norādīt šīs summas precīzu sadalījumu starp meitas sabiedrībām.
- 95 Šādos apstākļos summas DEM 22 978 000 atrašanos holdinga sabiedrības *Lintra* kontos Komisija varēja interpretēt tikai divos veidos: vai nu holdinga sabiedrība *Lintra*, kurai *BvS* izmaksāja meitas sabiedrību reorganizācijai paredzēto atbalstu, neizmaksāja summu DEM 22 978 000 apmērā meitas sabiedrībām un tādā gadījumā šāda situācija bija pretrunā 1996. gada 13. marta Lēmumam, ar kuru atļauts *Lintra* meitas sabiedrību reorganizācijai paredzētais atbalsts; vai arī meitas sabiedrības norēķinājās ar holdinga sabiedrību *Lintra* par pakalpojumiem, attiecībā uz kuriem, kaut arī tie varēja būt sniegti meitas sabiedrību reorganizācijas mērķiem, Vācijas iestādes nesniedza nekādus precīzus pierādījumus saistībā ar to raksturu, to, kam tie paredzēti, un to izmaksas datumu, kas savukārt varēja likt Komisijai uzskatīt, kā tas arī norādīts apstrīdētā lēmuma 45. apsvērumā, ka summa DEM 22 978 000 apmērā netika izmaksāta meitas sabiedrībām, kas neatbilda 1996. gada 13. marta Lēmumam.

- 96 Atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 noteikumiem atbalstu var uzskatīt par ļaunprātīgi izmantotu tikai tad, ja šī darbība ir attiecināma uz tā saņēmēju.
- 97 Šajā sakarā no apstrīdētā lēmuma 43. un 44. apsvēruma izriet, ka Komisija uzskatīja, ka saņēmējs, uz kuru attiecināma atbalsta DEM 22 978 000 apmērā ļaunprātīga izmantošana, ir *Lintra* grupa tās kopumā kā 1996. gada 13. marta Lēmuma atļautā atbalsta sākotnējais saņēmējs. Kā atzīts iepriekš 84. punktā, ar 1996. gada 13. marta Lēmumu atļautā atbalsta sākotnējās saņēmējas bija vienīgi *Lintra* meitas sabiedrības un nevis visa grupa. Tomēr, tā kā summa DEM 22 978 000 apmērā palika holdinga sabiedrības *Lintra* kontos, Komisija, ņemot vērā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī tās rīcībā esošo informāciju, pamatoti varēja atzīt, ka minētais atbalsts nav izmantots atbilstoši 1996. gada 13. marta Lēmumam.
- 98 Visbeidzot, pretēji prasītājas apgalvotajam Komisijai pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas nevajadzēja arī veikt pārbaudi uz vietas atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 22. panta 1. punktam.
- 99 Jāatgādina, ka saskaņā ar šo noteikumu, “ja Komisijai ir nopietnas šaubas par to, vai tiek pildīti lēmumi necelt iebildumus, pozitīvi lēmumi vai nosacīti lēmumi attiecībā uz individuālu atbalstu, attiecīgā dalībvalsts pēc tam, kad tai bijusi iespēja iesniegt savas piezīmes, ļauj Komisijai veikt vizītes, lai īstenotu uzraudzību uz vietas”. Regulas Nr. 659/1999 22. panta 1. punkts jālasa, ņemot vērā Regulas 20. apsvērumu, saskaņā ar kuru “šajā nolūkā uzraudzība uz vietas ir atbilstīgs un lietderīgs līdzeklis, jo īpaši gadījumos, kad atbalsts var būt izmantots ļaunprātīgi”.

- 100 Šajā gadījumā pietiek konstatēt, ka pēc Vācijas iestāžu 2000. gada 2. oktobra atbildes uz 2000. gada 1. augusta Lēmumu par informācijas sniegšanu Komisija attiecībā uz diviem iepriekš 95. punktā minētajiem gadījumiem vairs nevarēja paust nopietnas šaubas par tās 1996. gada 13. marta Lēmuma neievērošanu saistībā ar summas DEM 22 978 000 apmērā izmantošanu. Šādos apstākļos Komisijai nebija pienākuma veikt uzraudzību uz vietas nolūkā pārbaudīt 1996. gada 13. marta Lēmuma ievērošanu.
- 101 Ņemot vērā visus minētos iemeslus, prasības pamats attiecībā uz kļūdu, konstatējot, ka ar Komisijas 1996. gada 13. marta Lēmumu atļautais atbalsts ir izmantots ļaunprātīgi, ir noraidāms.

Par kopējo prasības pamatu attiecībā uz Komisijas kļūdu, nosakot apstrīdētā atbalsta saņēmēju

Lietas dalībnieku argumenti

— Lietā T-111/01

- 102 Prasītāja lietā T-111/01 norāda, ka ar Komisijas 1996. gada 13. marta Lēmumu atļauto atbalstu Vācijas Federatīvā Republika izmaksāja tieši holdinga sabiedrībai *Lintra*. Prasītāja, tāpat kā pārējās *Lintra* meitas sabiedrības, atbalstu tādējādi saņēma tikai netiešā veidā. Pēc prasītājas domām, šo secinājumu apstiprināja arī pati Komisija. Savā 2000. gada 1. augusta Lēmumā par informācijas sniegšanu, kas adresēts Vācijas iestādēm, Komisija atzina, ka, pamatojoties uz pieejamo informāciju, nebija pamata uzskatīt, ka summa DEM 34 978 000 apmērā bija izmaksāta meitas

sabiedrībām. Prasītāja uzskata, ka līdz ar to apstrīdēto atbalstu var atprasīt tikai no holdinga sabiedrības *Lintra*. Prasītāja lūdz Pirmās instances tiesu pārbaudīt, vai pienākums atmaksāt atbalstu nav *Lintra* vienīgajam akcionāram laikposmā no 1994. līdz 1997. gadam, kā arī *BvS* un pašai Vācijas Federatīvajai Republikai.

103 Tāpat prasītāja apstrīd apstrīdētajā lēmumā paredzēto holdinga sabiedrības *Lintra* un tās meitas sabiedrību solidāro atbildību. Šādai solidārai atbildībai nav nekāda juridiska pamatojuma, un tā rada “apgrieztu grupas atbildību”, atbilstoši kurai meitas sabiedrība ir atbildīga par savas mātes sabiedrības parādiem. Prasītāja uzskata, ka tāda veida atbildība nav sastopama nedz Vācijas tiesībās, nedz arī, ciktāl prasītājai zināms, Krievu tiesībās. Turklāt Komisija šādu solidāro atbildību ir paredzējusi vienīgi vienkāršības nolūkos, ņemot vērā holdinga sabiedrības *Lintra* maksātspējas situāciju.

104 Komisija iebilst, ka 1996. gada 13. marta Lēmums kā atļautā atbalsta saņēmēja paredzēja *Lintra* meitas sabiedrības. Pēc Komisijas domām, no tā izriet, ka minētās meitas sabiedrības ir līdzatbildīgas par pareizu atbalsta izlietošanu. Tādējādi nav patvaļīgi no Komisijas puses nolemt, ka ļaunprātīgi izmantotais atbalsts ir atgūstams arī no meitas sabiedrībām, ja to nav iespējams atgūt no holdinga sabiedrības *Lintra*. Šajā sakarā Komisija paskaidro, ka, tā kā šajā gadījumā Vācijas iestādes neiesniedza pārlicinošu informāciju par piešķirtā atbalsta izlietošanu, bija nepieciešams noteikt visu meitas sabiedrību solidāru atbildību.

105 Komisija uzskata, ka prasītāja tādējādi nav atbildīga par mātes sabiedrības saistībām atbilstoši “apgrieztai grupas atbildībai”, bet gan par saistībām, kas tai ir kā atbalsta saņēmējai. Pēc Komisijas domām, vienīgais iemesls, kādēļ apstrīdētais lēmums paredzēja solidāru atbildību, ir tas, ka, pārzinot grupas struktūru un plānu novirzīt atbalstu caur holdinga sabiedrību *Lintra*, Komisija nevarēja izslēgt, ka atbalsta daļa atrodas holdinga sabiedrības *Lintra* kontos. Katrā ziņā Komisija piebilst — tas, ka iebildumu rakstā aprakstītā juridiskā situācija “Vācijas tiesībām ir sveša”, ir

mazsvarīgi, jo Kopienu tiesības nav interpretējamas, ņemot vērā valsts tiesisko sistēmu. Papildus tam Komisija uzsver, ka prasītājas lūgums Pirmās instances tiesai pārbaudīt, vai ir nepieciešams, ka apstrīdēto atbalstu atmaksā Vācijas Federatīvā Republika vai *BvS*, ir bezjēdzīgs un jautājums par to, vai pienākums atmaksāt atbalstu bija jāparedz holdinga sabiedrības *Lintra* vienīgajam akcionāram, ir valsts tiesību jautājums.

— Lietā T-133/01

¹⁰⁶ Prasītājs lietā T-133/01 apgalvo, ka, paredzot atbalsta atgūšanu no prasītāja sabiedrības, Komisija pārkāpa savu rīcības brīvību. Pēc prasītāja domām, vienīgi holdinga sabiedrība *Lintra* saņēma atbalstu. Turklāt ar 1996. gada 13. marta Lēmumu Komisija pauda savu piekrišanu reorganizācijai paredzētajam atbalstam holdinga sabiedrības *Lintra* privatizācijas kontekstā. Šādos apstākļos prasītājs nepiekrīt apstrīdētajā lēmumā paredzētajai holdinga sabiedrības *Lintra* un tās meitas sabiedrību solidarājam atbildībai attiecībā uz summas daļu DEM 22 978 000 apmērā, kā arī tās daļējai atbildībai (šajā gadījumā DEM 4 077 000) attiecībā uz naudas līdzekļu aizdevuma veidā piešķirtā atbalsta atmaksu. Šajā sakarā prasītājs apgalvo, ka nevar būt runa pat par daļēju apstrīdētajā lēmumā paredzētās summas DEM 4 077 000 apmērā atmaksu, jo prasītājs nezina, kādā veidā Komisija to ir noteikusi.

¹⁰⁷ Komisija vispirms norāda, ka atbilstoši 1996. gada 13. marta Lēmumam piešķirtā atbalsta saņēmējas bija astoņas holdinga sabiedrības *Lintra* meitas sabiedrības. Tieši šajā sakarā tās ir atbildīgas par pareizu atbalsta izlietošanu.

- 108 Komisija atgādina, ka, tiklīdz tā konstatē valsts atbalsta nesaderību ar kopējo tirgu, tai ir jāpieprasa tā atmaksa. Šajā sakarā Komisijai nav nekādas rīcības brīvības, kā to paredz Regulas Nr. 659/1999 14. pants. Mērķis atjaunot iepriekš pastāvošo situāciju, kas paredz valsts pienākumu izbeigt atbalstu, ir sasniegts, līdzko tā saņēmējs ir atmaksājis atbalstu, vajadzības gadījumā pieskaitot kavējuma procentus.
- 109 Attiecībā uz summas daļu DEM 12 000 000 apmērā Komisija uzskata, ka uz šo summu neattiecas 1996. gada 13. marta Lēmums un tādējādi tā ir jāatmaksā. Šajā sakarā Komisija atgādina, ka ar 1996. gada 13. marta Lēmumu atļautais atbalsts bija paredzēts grupai, ko veido meitas sabiedrības, to reorganizācijas un kopējas privatizācijas nolūkā. Pēc Komisijas domām, summa DEM 12 000 000 apmērā izmaksāta 1997. gada aprīlī un jūnijā, pēc pirmās reorganizācijas neveiksmes un laikā, kad grupa šķietami atradās denacionalizācijas stāvoklī, jo BvS nebija pārņēmis kontroli. Šādos apstākļos Komisija uzskata, ka ir acīmredzams, ka 1996. gada 13. marta Lēmums neattiecas uz summu DEM 12 000 000 apmērā un ka atmaksas pieprasījums ir pilnībā pamatots.
- 110 Visbeidzot, attiecībā uz jautājumu par solidāro atbildību Komisija norāda, ka šis jautājums apstrīdētajā lēmumā netika izskatīts, jo Komisija nevarēja izslēgt, ka atbalsta daļa var atrasties holdinga sabiedrības *Lintra* kontos. Šajā sakarā Komisija precizē, ka pretēji prasītāja apgalvotajam prasītājs nav atbildīgs par holdinga sabiedrības *Lintra* parādiem. Tieši pretēji, holdinga sabiedrība *Lintra* ir meitas sabiedrību parādu solidārā parādniece.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 111 Vispirms ir jāatgādina, ka atbilstoši Kopienu tiesībām, tiklīdz tiek konstatēts, ka atbalsts nav saderīgs ar kopējo tirgu, Komisija var likt dalībvalstij atgūt atbalstu no tā

saņēmējiem (Tiesas 1973. gada 12. jūlija spriedums lietā 70/72 Komisija/Vācija, *Recueil*, 813. lpp., 20. punkts; 2003. gada 8. maija spriedums apvienotajās lietās C-328/99 un C-399/00 Itālija un *SIM 2 Multimedia*/Komisija, *Recueil*, I-4035. lpp., 65. punkts, un 2004. gada 29. aprīļa spriedums lietā C-277/00 Vācija/Komisija, *Recueil*, I-3925. lpp., 73. punkts).

- 112 Nelikumīga atbalsta izbeigšana atgūšanas veidā ir secinājuma par tā nelikumību loģiskas sekas, un tās mērķis ir atjaunot agrāko stāvokli (iepriekš 111. punktā minētais spriedums lietā Vācija/Komisija, 74. punkts).
- 113 Šis mērķis ir sasniegts, tiklīdz saņēmējs vai, citiem vārdiem — uzņēmumi, kas faktiski izlietojuši atbalstu, ir atmaksājuši attiecīgo atbalstu, vajadzības gadījumā kopā ar kavējuma procentiem. Ar šo atmaksu saņēmējs faktiski zaudē priekšrocību, ko tas bija ieguvis tirgū, salīdzinot ar tā konkurentiem, un ir atjaunots pirms atbalsta piešķiršanas pastāvošais stāvoklis (šajā sakarā skat. Tiesas 1995. gada 4. aprīļa spriedumu lietā C-350/93 Komisija/Itālija, *Recueil*, I-699. lpp., 22. punkts; 2003. gada 3. jūlija spriedumu lietā C-457/00 Beļģija/Komisija, *Recueil*, I-6931. lpp., 55. punkts, un iepriekš 111. punktā minēto spriedumu lietā Vācija/Komisija, 75. punkts).
- 114 No tā izriet, ka nelikumīgi piešķirta valsts atbalsta atmaksas pamatmērķis ir novērst konkurences traucējumu, kas izraisīts ar nelikumīgā atbalsta radīto konkurences priekšrocību (iepriekš 111. punktā minētais spriedums lietā Vācija/Komisija, 76. punkts).
- 115 Tāpat vajadzētu būt arī attiecībā uz valsts piešķirtu atbalstu, kas atbilstoši Komisijas pieņemtam lēmumam ir uzskatīts par ļaunprātīgi izmantotu atbilstoši EKL 88. panta 2. punktam un Regulas Nr. 659/1999 1. punkta g) apakšpunktam. Šajā sakarā ir pietiekami konstatēt, ka Regulas Nr. 659/1999 16. pants tostarp paredz, ka minētās

regulas 14. pantu, ciktāl tas paredz par nelikumīgu atzītā atbalsta atgūšanu no tā saņēmēja, *mutatis mutandis* piemēro ļaunprātīgi izmantota atbalsta gadījumā. Līdz ar to ļaunprātīgi izmantots atbalsts principā ir jāatgūst no uzņēmuma, kurš to faktiski saņēmis, nolūkā novērst konkurences traucējumus, kas radušies ar šo atbalstu piešķirtās konkurences priekšrocības rezultātā.

- 116 Apstrīdētā lēmuma 3. pantā paredzētā apstrīdētā atbalsta atgūšanas rīkojuma likumība ir pārbaudāma, ņemot vērā šos apsvērumus. Šajā sakarā Pirmās instances tiesa, pirmkārt, novērtēs rīkojuma par atbalsta daļas DEM 22 978 000 apmērā atgūšanu likumību, kas paredz, ka šajā gadījumā no sabiedrības *Saxonia Edelmetalle* atgūstama summa DEM 3 195 559 apmērā un no sabiedrības *ZEMAG* — summa DEM 2 419 271 apmērā. Otrkārt, Pirmās instances tiesa pārbaudīs rīkojumu par summas DEM 12 000 000 apmērā atmaksu, šajā gadījumā no sabiedrības *ZEMAG* atgūstama summa DEM 4 077 000 apmērā.

— Par apstrīdētā atbalsta atgūšanas rīkojumu attiecībā uz atbalsta daļu DEM 22 978 000 apmērā, kas paredzēts apstrīdētā lēmuma 3. pantā (lietas T-111/01 un T-133/01)

- 117 Vispirms jāatgādina, kā tas arī ir konstatēts prasītājas lietā T-111/01 iepriekš izvirzītā prasības pamata pārbaudes ietvaros, ka Komisija nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, secinot, ka atbalsta daļa DEM 22 978 000 apmērā ir izmantota ļaunprātīgi. Prasītājs lietā T-133/01 turklāt nav nopietni apstrīdējis Komisijas apsvērumus par šīs summas ļaunprātīgu izmantošanu, ciktāl tas attiecas uz prasītāju.

118 Jāatgādina, ka atbilstoši apstrīdētajam lēmumam Komisija 44. apsvērumā konstatēja:

“Tā kā atbalsts sākotnēji tika piešķirts visai *Lintra* grupai un tā kā šī grupa vairs nepastāv, Komisijai nav jāpārbauda, ciklāl dažādie grupas uzņēmumi varēja gūt labumu no minētā atbalsta. Ņemot to vērā, atgūšanas pienākums ir jāattiecina uz visiem uzņēmumiem, kas atbalsta piešķiršanas brīdī bija grupas sastāvā.”

119 Apstrīdētā lēmuma 45. apsvērumā Komisija norādīja:

“Vadoties no Vācijas iestāžu sniegtās informācijas, nav šaubu par to, ka [holdinga] sabiedrība *Lintra* [...] saņēma visu atbalsta summu. Attiecībā uz 22,978 miljoniem DEM Vācijas iestādes nav pierādījušas, ka šī summa tika tālāk izmaksāta meitas sabiedrībām. Šādos apstākļos visa piešķirtā summa ir jāatgūst no [holdinga sabiedrības] *Lintra* [...] un tās meitas sabiedrībām.”

120 Tālāk atbilstoši sadalījuma kārtībai, kas pamatota ar minēto uzņēmumu saņemtā atbalsta intensitāti, kas apstrīdētajā lēmumā atzīts par izmantotu atbilstoši 1996. gada 13. marta Lēmumam, Komisija precizēja summas DEM 22 978 000 apmērā atgūšanas nosacījumus no *Lintra* meitas sabiedrībām.

121 Apstrīdētajā lēmumā Komisijai tādējādi nācās konstatēt, ka, nepastāvot informācijai no Vācijas iestādēm, kas pierādītu pretējo, summa DEM 22 978 000 apmērā, kas palika holdinga sabiedrības *Lintra* kontos, netika tālāk novirzīta meitas sabiedrībām.

Kā jau iepriekš 64. punktā minēts, savos apsvērumos Komisija tāpat atzina, ka summas DEM 22 978 000 apmērā atgūšana no prasītājiem nebija paredzēta sakarā ar to, ka meitas sabiedrības bija nelikumīgi izmantojušas atbalstu, bet gan sakarā ar to, ka holdinga sabiedrība *Lintra* to bija paturējusi sev.

122 Šādos apstākļos jāatzīst, ka Komisija nevarēja uzlikt par pienākumu Vācijas Federatīvajai Republikai atgūt no prasītājiem apstrīdētā lēmuma 3. pantā ietvertajā tabulā norādītās summas, jo atbilstoši apstrīdētajam lēmumam un Komisijas paustajam šie uzņēmumi nebija summas DEM 22 978 000 apmērā saņēmēji, jo tie nebija faktiski izlietojuši šo ļaunprātīgi izmantoto summu.

123 Pret šo vērtējumu neiestājas arī apstrīdētā lēmuma 44. apsvērumā paredzētais secinājums, atbilstoši kuram saskaņā ar 1996. gada 13. marta Lēmumu atbalsts sākotnēji tika piešķirts visai *Lintra* grupai, un līdz ar to Komisijai nav jāpārbauda, kādā apmērā dažādie grupas uzņēmumi varēja gūt labumu no šā atbalsta. Pietiekami ir atgādināt, kā tas jau ir norādīts iepriekš 84. punktā, ka, ja *Lintra* grupa ar holdinga sabiedrības *Lintra* starpniecību saņēma *BvS* izmaksāto atbalstu, atbalsta sākotnējais saņēmējs bija nevis *Lintra* grupa, ko veido meitas sabiedrības un holdinga sabiedrība *Lintra*, bet gan tikai meitas sabiedrības to reorganizācijas un privatizācijas nolūkiem. Jāuzsver, ka Komisija, apstrīdētā lēmuma 42. apsvērumā tostarp norādot, ka nevarēja būt pat runa par to, ka holdinga sabiedrība *Lintra* ir izmantojusi atbalstu, jo tas nebija grūtībās nonācis uzņēmums, pati ir atzinusi, ka tā nebija grupa kā tāda, kam vajadzēja būt ar 1996. gada 13. marta Lēmumu atļautā atbalsta sākotnējam saņēmējam. Šādos apstākļos premisa, uz kuru balstījās Komisija, uzskatot, ka tai nevajadzēja pārbaudīt, ciktāl dažādie grupas uzņēmumi varēja gūt labumu no summas DEM 22 978 000 apmērā, ir kļūdaina.

- 124 Tomēr ir jāprecizē, ka, ņemot vērā šajā lietā esošos apstākļus, Komisijai apstrīdētajā lēmumā nevajadzēja noteikt, kādā apmērā katrs uzņēmums guva labumu no summas DEM 22 978 000 apmērā, bet tā varēja aprobežoties ar lūgumu Vācijas iestādēm atgūt šo atbalstu no tā saņēmēja vai saņēmējiem, tas ir, no uzņēmuma vai uzņēmumiem, kas to faktiski izlietoja. Tādējādi Vācijas Federatīvajai Republikai saskaņā ar tās Kopienu tiesībās paredzētajiem pienākumiem vajadzētu atgūt attiecīgo summu. Gadījumā, kad šā rikojuma par atmaksu izpildes gaitā dalībvalstij rodas neparedzētas grūtības, jāatgādina, ka tā var informēt par šīm problēmām Komisiju, un šādā gadījumā Komisijai un dalībvalstij atbilstoši lojālas sadarbības pienākumam, kas tostarp paredzēts EKL 10. pantā, ir labticīgi jāsadarbojas nolūkā pārvarēt grūtības saistībā ar Līguma noteikumu un tostarp noteikumu attiecībā uz atbalstu ievērošanu (skat. it īpaši Tiesas 1991. gada 21. marta spriedumu lietā C-303/88 Itālija/Komisija, *Recueil*, I-1433. lpp., 58. punkts, un 2002. gada 13. jūnija spriedumu lietā C-382/99 Nīderlande/Komisija, *Recueil*, I-5163. lpp., 50. punkts).
- 125 Savukārt, neesot precīzākai informācijai un ņemot vērā, ka atbalsta summa atradās holdinga sabiedrības *Lintra* kontos, Komisija nevarēja automātiski paredzēt prasītāju pienākumu atmaksāt apstrīdēto atbalstu, pamatojoties tikai uz to, ka tie bija ar 1996. gada 13. marta Lēmumu atļautā atbalsta sākotnējie saņēmēji, kā Komisija to norādījusi savos rakstveida apsvērumos. Šī pieeja faktiski neņēma vērā noteikumu, ka priekšrocība, no kuras gūts labums, ir jākompensē tam uzņēmumam, kas faktiski izlietoja ļaunprātīgi izmantoto atbalstu.
- 126 Līdz ar to Komisija kļūdaini paredzēja, ka sabiedrībai *Saxonia Edelmetalle* ir jāatmaksā summa DEM 3 195 559 apmērā un sabiedrībai *ZEMAG* — summa DEM 2 419 271 apmērā.
- 127 No tā izriet, ka apstrīdētā lēmuma 3. pants ir jāatceļ tiktāl, ciktāl tas paredz, ka Vācijas Federatīvajai Republikai no prasītājas lietā T-111/01 ir jāatgūst summa DEM 3 195 559 apmērā un no prasītāja lietā T-133/01 — summa DEM 2 419 271 apmērā.

— Par apstrīdētā atbalsta atgūšanas rīkojumu attiecībā uz summas daļu DEM 12 000 000 apmērā, kas paredzēta apstrīdētā lēmuma 3. pantā (lieta T-133/01)

128 Atbilstoši apstrīdētā lēmuma 29. apsvērumam:

“Summa 12 miljonu DEM apmērā naudas līdzekļu aizdevuma *Lintra* meitas sabiedrībām veidā tika piešķirta pēc pirmās reorganizācijas neveiksmes ar mērķi sagatavot reorganizācijas turpinājumu [..]. Šie naudas līdzekļi kalpoja nenomaksāto rēķinu samaksai, un 1997. gada aprīlī un jūnijā tika izmaksāti meitas sabiedrībām, attiecībā uz kurām šķita iespējams veikt otru reorganizāciju. Tā kā šo atbalstu *BvS* piešķīra pēc pirmās *Lintra* grupas reorganizācijas neveiksmes un nolūkā sagatavoties otrajai reorganizācijai, 1996. gada 13. marta Lēmums uz to acīmredzami neattiecas.”

129 Atbilstoši apstrīdētā lēmuma 45. apsvērumam summu DEM 12 000 000 apmērā varēja “nepārprotami attiecināt uz meitas sabiedrībām, kurām to piešķīra pēc pirmās *Lintra* grupas reorganizācijas neveiksmes”. No Vācijas iestāžu sniegtās informācijas izriet, ka bija paredzēts, ka summas DEM 12 000 000 apmērā atmaksu prasīs no dažādām attiecīgajām meitas sabiedrībām atbilstoši minētajā apsvērumā iekļautajai tabulai, kas vēlreiz atspoguļota apstrīdētā lēmuma 3. pantā.

130 Jāuzsver, ka prasītājs lietā T-133/01 neapstrīd, ka apstrīdētais atbalsts ir izmantots ļaunprātīgi, kā tas ir norādīts apstrīdētajā lēmumā. Jāatzīmē, ka atbilstoši Vācijas iestāžu 2000. gada 10. marta Komisijai adresētajai vēstulei uz summu DEM 12 000 000 apmērā neattiecas Komisijas 1996. gada 13. marta Lēmums. 2000. gada 2. oktobra vēstulē, atbildot uz 2000. gada 1. augusta Lēmumu par

informācijas sniegšanu, Vācijas iestādes neapstrīdēja šo nostāju. Tādējādi ir jāatzīmē, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī Komisijai bija tiesības uzskatīt, ka uz summu DEM 12 000 000 apmērā neattiecas nedz 1996. gada 13. marta Lēmums, nedz arī tā bija likumīga, jo par to nebija formāli paziņots Komisijai.

- 131 Prasītāja lietā T-133/01, pirmkārt, apstrīd secinājumu, ka tā ir saņēmusi summas DEM 12 000 000 daļu, kuras atmaksu Komisija prasa, un, otrkārt, vēlas noskaidrot, kādā veidā aprēķināta summa DEM 4 077 000 apmērā, kuras atmaksu no tās tiek prasīta.
- 132 Attiecībā uz jautājumu, vai sabiedrība *ZEMAG* faktiski izmantoja atbalsta DEM 12 000 000 apmērā daļu, Pirmās instances tiesa uzskata, ka, ņemot vērā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī Komisijas rīcībā esošo informāciju, sabiedrība *ZEMAG* ir to izmantojusi.
- 133 Šajā sakarā jāatgādina, ka iepriekš minētajā 2000. gada 10. marta vēstulē Vācijas iestādes apstiprināja, ka summa DEM 12 000 000 apmērā izmaksāta meitas sabiedrībām 1997. gada aprīlī un jūnijā sakarā ar paredzēto otro šo uzņēmumu privatizāciju. Vācijas iestādes iesniedza informāciju par "pirmo šo naudas līdzekļu sadalījumu" starp attiecīgajām meitas sabiedrībām, kas iekļauta minētās vēstules pielikumā. Sabiedrība *ZEMAG* 2000. gada 10. marta vēstules pielikumā esošajā tabulā bija pieminēta trīs reizes, un attiecīgi norādītās summas kopsummā veidoja DEM 4 077 000.
- 134 2000. gada 1. augustā atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 10. panta 3. punktam Komisija lūdza Vācijas Federatīvajai Republikai tostarp iesniegt "informāciju, kas ļautu

noteikt, kā starp meitas sabiedrībām [tika] sadalīti [*Lintra*] holdinga izdevumi”. Tāpat Komisija atgādināja, ka informācijas, skaitļu un dokumentu, kas vajadzīgi atbalsta likumības izvērtēšanai, neiesniegšanas gadījumā tai būs pienākums pieņemt lēmumu, pamatojoties uz tās rīcībā esošo informāciju.

- 135 Vācijas iestādes uz 2000. gada 1. augusta Lēmumu par informācijas sniegšanu atbildēja ar 2000. gada 2. oktobra vēstuli, kurai tās pievienoja finanšu eksperta ziņojumu. Atbilstoši šai informācijai summa DEM 7 910 000 apmērā (kā summas DEM 12 000 000 apmērā daļa) bija attiecināma uz meitas sabiedrībām atbilstoši atbalsta faktiskajai izmantošanai. Attiecībā uz sabiedrību *ZEMAG* Vācijas iestāžu iesniegtajā sinoptiskajā tabulā (kas ietverta arī finanšu eksperta ziņojumā) bija norādīts, ka uz šo uzņēmumu attiecināma summa DEM 107 000 apmērā. Attiecībā uz atlikušo daļu DEM 4 090 000 apmērā (12 000 000 — 7 910 000) Vācijas iestādes paskaidroja, ka šī summa ir attiecināma uz holdinga sabiedrību *Lintra*, ciktāl šī summa daļēji (DEM 421 000 apmērā) bija paredzēta citām ar privatizāciju saistītām darbībām 1998. gadā un otra tās daļa (DEM 3 669 000 apmērā) — holdinga sabiedrības *Lintra* aprīkojuma un personāla izdevumu finansēšanai. Vācijas iestādes tāpat piebilda, ka par summu, kas attiecināma uz meitas sabiedrībām, Komisijai tika paziņots attiecīgo uzņēmumu otrās privatizācijas ietvaros.
- 136 No iepriekš minētās Vācijas iestāžu Komisijai iesniegtās informācijas izriet, ka Komisija apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī varēja secināt, ka sabiedrība *ZEMAG* faktiski izmantoja tā atbalsta daļu DEM 12 000 000 apmērā, kas atzīts par ļaunprātīgi izmantotu.
- 137 Tomēr attiecībā uz prasītājas argumentu, ka summa DEM 4 077 000 apmērā, kuras atgūšana no tās tiek prasīta, nav pietiekami pamatota, Pirmās instances tiesa uzskata, ka turpmāk izklāstīto iemeslu dēļ šī sūdzība ir pamatota.

- 138 Jāatgādina, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai, lai nodrošinātu EKL 253. panta prasības, lēmuma pamatojumam jābūt piemērotam attiecīgā akta raksturam un skaidri un nepārprotami jāatspoguļo iestādes, kas ir akta autors, argumentācija, lai ļautu ieinteresētajām personām iepazīties ar pieņemtā pasākuma pamatojumu un Kopienai tiesai veikt tās pārbaudi. Pat ja netiek prasīts, ka pamatojumā jānorāda visa attiecīgā faktiskā un tiesiskā informācija, tas tomēr ir jānovērtē, ņemot vērā ne tikai akta formulējumu, bet arī tā kontekstu, kā arī visu to juridisko normu kopumu, kas reglamentē attiecīgo jautājumu (Tiesas 1996. gada 29. februāra spriedums lietā C-56/93 Beļģija/Komisija, *Recueil*, I-723. lpp., 86. punkts, 2002. gada 12. decembra spriedums lietā C-5/01 Beļģija/Komisija, *Recueil*, I-11991. lpp., 68. punkts; iepriekš 48. punktā minētais Pirmās instances tiesas spriedums lietā *Skibsværftsforeningen* u. c./Komisija, 230. punkts, un 1999. gada 16. decembra spriedums lietā T-158/96 *Acciaierie di Bolzano*/Komisija, *Recueil*, II-3927. lpp., 167. punkts).
- 139 Šajā gadījumā vienīgais iemesls, kas norādīts apstrīdētā lēmuma 45. apsvērumā attiecībā uz Vācijas Federatīvajai Republikai uzlikto pienākumu atgūt summu DEM 4 077 000 apmērā no sabiedrības ZEMAG, balstās uz "Vācijas iestāžu sniegto informāciju".
- 140 Ņemot vērā kontekstu, kādā apstrīdētais lēmums pieņemts, jāuzskata, ka šāds pamatojums nav pietiekams.
- 141 Kā norādīts iepriekš 133. punktā, jāatgādina, ka iepriekš minētajā 2000. gada 10. marta vēstulē Vācijas iestādes tieši norādīja, ka informācija, ko tās iesniedza Komisijai, ir tikai summas DEM 12 000 000 apmērā "pirmais sadalījums" starp meitas sabiedrībām. 2000. gada 2. oktobra vēstulē, atbildot uz 2000. gada 1. augusta Lēmumu par "informācijas sniegšanu, kas ļautu noteikt, kā holdinga [sabiedrības]

[*Lintra*] izdevumi sadalīti starp meitas uzņēmumiem”, Vācijas iestādes norādīja iepriekš 135. punktā minētos aprēķinus, atbilstoši kuriem summa DEM 107 000 apmērā (summas DEM 12 000 000 apmērā daļa) jāattiecina uz sabiedrību *ZEMAG*, un tā, pēc Vācijas iestāžu domām, būtu “atbalsta faktiskā izmantošana”.

- 142 Atbildot uz Pirmās instances tiesas jautājumu par iemesliem, kādēļ apstrīdētā lēmuma 3. pantā summa DEM 4 077 000 apmērā tika attiecināta uz sabiedrību *ZEMAG*, Komisija norādīja, ka no Vācijas iestāžu iesniegtās informācijas, atbildot uz 2000. gada 1. augusta Lēmumu par informācijas sniegšanu, nav saprotams, kā aprēķināts atlikums DEM 107 000 apmērā, kas sastāvēja no parāda, kas balstās uz holdinga sabiedrības *Lintra* tās meitas sabiedrībām novirzīto parādu, un meitas sabiedrību iespējami paturētā parāda. Iegūto skaitli sīkāk nav izskaidrojušas arī Vācijas iestādes. Komisija piebilda, ka savukārt nav apstrīdams, ka naudas līdzekļu aizdevums DEM 12 000 000 apmērā bija jāatgūst tā kopumā un ka, nepastāvot precīzākiem un saprotamākiem norādījumiem, par pamatu Komisijas atmaksas rīkojumam kalpoja iepriekš minētais Vācijas iestāžu 2000. gada 10. marta vēstulē norādītais sadalījums.
- 143 No iepriekš minētā izriet, ka Komisija pieņēma lēmumu par summas DEM 4 077 000 apmērā atgūšanu no sabiedrības *ZEMAG*, nepierādot vai vismaz nepaskaidrojot, kādēļ tiek prasīta tieši tāda summa.
- 144 Saprotams, ir pareizi, kā to arī norāda Komisija, ka ir jāsasniedz mērķis atgūt summu DEM 12 000 000 apmērā. Tomēr jāatgādina, ka šā atbalsta sadalījuma starp tā reālajiem saņēmējiem kārtību nevar veidot, neskatoties uz to, vai apstrīdētais lēmums ir pietiekami pamatots, vai balstoties uz vienkāršu pieņēmumu.

145 Šajā sakarā, kaut arī atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 10. panta 3. punktam Komisijas pieņemta lēmuma par informācijas sniegšanu ietvaros Komisija saskaņā ar šīs regulas 13. panta 1. punktu gadījumā, “ja dalībvalsts nepilda rīkojumu sniegt informāciju”, var pieņemt lēmumu slēgt izmeklēšanas procedūru, pamatojoties uz pieejamo informāciju, Komisija tomēr nav atbrīvota no pienākuma detalizēti izskaidrot iemeslus, kādēļ tā ir uzskatījusi, ka dalībvalsts, atbildot uz rīkojumu par informācijas sniegšanu, iesniegto informāciju tās galīgajā lēmumā nevar ņemt vērā. Šādu situāciju nevar pielīdzināt situācijai, kad dalībvalsts, atbildot uz rīkojumu par informācijas sniegšanu, kas pieņemts atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 10. panta 3. punktam, neiesniedz Komisijai visu informāciju, kas ir gadījums, kad pamatojumā var būt iekļauta tikai norāde, ka dalībvalsts nav atbildējusi uz minēto rīkojumu. Šajā gadījumā Komisijai apstrīdētajā lēmumā tādējādi vajadzēja norādīt iemeslus, kādēļ tā uzskatīja, ka, nosakot atbalsta summu, kas sabiedrībai ZEMAG jāatmaksā, nevarēja ņemt vērā informāciju, ko Vācijas iestādes sniedza, atbildot uz 2000. gada 1. augusta Lēmumu par informācijas sniegšanu.

146 Tāpat jāatgādina, ka Vācijas Federatīvā Republika savā iepriekš 135. punktā minētajā 2000. gada 2. oktobra vēstulē vērsa Komisijas uzmanību uz jaunu attiecīgajām meitas sabiedrībām to otrās reorganizācijas ietvaros piešķirtā atbalsta paziņojumu; šī norāde ir minēta arī apstrīdētā lēmuma 41. apsvērumā. Komisija apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī nevarēja neņemt vērā, ka 2001. gada 1. februārī, tas ir, aptuveni divus mēnešus pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, tā bija nolēmusi sākt formālu izmeklēšanas procedūru attiecībā uz ZEMAG sabiedrības reorganizācijai paredzēto atbalstu; tā teksts ir pārņemts uzaicinājumā iesniegt piezīmes, kas publicēts *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* (OV C 133, 3. lpp.), kurā tā secināja, ka no šai sabiedrībai, sākot ar 1997. gada 1. janvāri, piešķirtā atbalsta “atbalsts DEM 107 000 apmērā tika pārbaudīts lēmuma attiecībā uz lietu 41/99 *Lintra Beteiligungsholding GmbH* ietvaros”, tas ir, procedūras ietvaros, kuras rezultātā tika pieņemts apstrīdētais lēmums. Šādos apstākļos Komisijai vajadzēja vismaz pamatot atšķirību starp summu, kas tika attiecināta uz sabiedrību ZEMAG, un apstrīdētajā lēmumā paredzēto summu.

- 147 No tā izriet, ka, ņemot vērā EKL 253. pantu, pamatojums, uz kuru balstīts apstrīdētais lēmums, ir nepietiekams tiktāl, ciktāl tas attiecas uz Vācijas Federatīvās Republikas pienākumu atgūt atbalstu DEM 4 077 000 apmērā no sabiedrības *ZEMAG*.
- 148 Ņemot vērā iepriekš minēto, apstrīdētā lēmuma 3. pants ir atceļams tiktāl, ciktāl tas paredz Vācijas Federatīvajai Republikai atgūt, no vienas puses, summu DEM 3 195 559 apmērā, ieskaitot attiecīgos procentus, no prasītājas lietā T-111/01 un, no otras puses, atbalstu DEM 6 496 271 apmērā, ieskaitot attiecīgos procentus, no prasītāja lietā T-133/01.
- 149 Pastāvot šādiem apstākļiem, nav nepieciešams izskatīt prasītāju kopējo prasības pamatu par atmaksājamās summas DEM 22 978 000 apmērā sadalījuma kārtības starp prasītājiem patvaļīgo raksturu, jo rīkojums par apstrīdētā atbalsta, kas aprēķināts, pamatojoties uz iepriekš minēto summu, atmaksu attiecībā uz prasītājiem ir atcelts. Tāpat nav nepieciešams izskatīt kopējo prasības pamatu par iespējamo kļūdu saistībā ar paredzēto pienākumu atmaksāt apstrīdēto atbalstu sakarā ar prasītājai lietā T-111/01 un prasītājam lietā T-133/01 piederošo kapitāldaļu pārdošanu, jo rīkojums par apstrīdētā atbalsta atmaksu abās lietās ir atcelts.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 150 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas

dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai spriedums nav labvēlīgs, tai jāpiespriež atlidzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar prasītāju prasījumiem, ieskaitot tiesāšanās izdevumus par pagaidu noregulējuma tiesvedību lietā T-111/01.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (pirmā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

- 1) 3. pants Komisijas 2001. gada 28. marta Lēmumā Nr. 2001/673/EK par Vācijas Federatīvās Republikas piešķirto valsts atbalstu *EFBE Verwaltungs GmbH & Co. Management KG* (pašlaik — *Lintra Beteiligungsholding GmbH*, ar sabiedrībām *Zeitzer Maschinen, Anlagen Geräte GmbH*, *LandTechnik Schlüter GmbH*, *ILKA MAFA Kältetechnik GmbH*, *SKL Motoren- und Systembautechnik GmbH*, *SKL Spezialapparatebau GmbH*, *Magdeburger Eisengießerei GmbH*, *Saxonia Edelmetalle GmbH* un *Gothaer Fahrzeugwerk GmbH*) tiek atcelts tiktāl, ciktāl tas paredz Vācijas Federatīvās Republikas pienākumu atgūt summu DEM 3 195 559 apmērā, ieskaitot attiecīgos procentus, no sabiedrības *Saxonia Edelmetalle GmbH* un atbalsta summu DEM 6 496 271 apmērā, ieskaitot attiecīgos procentus, no sabiedrības *Zeitzer Maschinen, Anlagen Geräte (ZEMAG) GmbH*;

- 2) **prasību pārējā daļā noraidīt;**
- 3) **Eiropas Kopienu Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus, ieskaitot tiesāšanās izdevumus par pagaidu noregulējuma tiesvedību lietā T-111/01.**

Vesterdorf

Jaeger

Mengozzi

Martins Ribeiro

Dehousse

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā, 2005. gada 11. maijā.

Sekretārs

Priekšsēdētājs

H. Jung

B. Vesterdorf

Satura rādītājs

Atbilstošās tiesību normas	II - 1587
Prāvas priekšvēsture	II - 1590
Process un lietas dalībnieku prasījumi	II - 1596
Juridiskais pamatojums	II - 1598
Par kopējo prasības pamatu attiecībā uz prasītāju tiesību pārkāpumu EKL 88. panta 2. punktā paredzētās procedūras ietvaros	II - 1599
Lietas dalībnieku argumenti	II - 1599
— Lietā T-111/01	II - 1599
— Lietā T-133/01	II - 1601
Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 1602
Par prasības pamatu attiecībā uz faktiskā rakstura kļūdām apstrīdētajā lēmumā (lieta T-133/01)	II - 1608
Lietas dalībnieku argumenti	II - 1608
Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 1609
Par izvirzīto prasības pamatu par iespējamo kļūdu, secinot, ka ar Komisijas 1996. gada 13. marta Lēmumu atļautais atbalsts ir izmantots ļaunprātīgi (lieta T-111/01)	II - 1612
Lietas dalībnieku argumenti	II - 1612
Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 1614
— Par 1996. gada 13. marta Lēmuma apjomu	II - 1615
— Par secinājumu, ka atbalsts, kura atmaksa prasītājam lietā T-111/01 tiek prasīta, ir izmantots ļaunprātīgi	II - 1617
	II - 1641

Par kopējo prasības pamatu attiecībā uz Komisijas kļūdu, nosakot apstrīdētā atbalsta saņēmēju	II - 1623
Lietas dalībnieku argumenti	II - 1623
— Lietā T-111/01	II - 1623
— Lietā T-133/01	II - 1625
Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 1626
— Par apstrīdētā atbalsta atgūšanas rīkojumu attiecībā uz atbalsta daļu DEM 22 978 000 apmērā, kas paredzēts apstrīdētā lēmuma 3. pantā (lietas T-111/01 un T-133/01)	II - 1628
— Par apstrīdētā atbalsta atgūšanas rīkojumu attiecībā uz summas daļu DEM 12 000 000 apmērā, kas paredzēta apstrīdētā lēmuma 3. pantā (lieta T-133/01)	II - 1632
Par tiesāšanās izdevumiem	II - 1638